

ภายใต้แสงยามราตรี เหล่าขุนนางบัณฑิตต่างมาชุมนุมกันได้ประตู่

โค้วจุ่นปรากฏกายท่ามกลางหมู่ขุนนาง ชูแขนงู้องเสียงสูง “สองเฮา
แห่งแผ่นดิน มารดาแห่งผืนปฐพี นี่เป็นเรื่องของบ้านเมือง ไหนเลยโอรสวรรค์
รับสั่งเดียวตัดสินได้ ตำแหน่งสองเฮาผู้นำแห่งหกตำหนัก²²⁷ ถึงกับลอบ
สถาปนายามสามก่อนคืน ไหนเลยทั่วหล้าจะไม่หัวเราะเยาะ พวกข้าบรรดา
ขุนนางกินเบี้ยหวัดแห่งราชสำนัก เวลานี้สมควรถวายความจงรักภักดีต่อราช
สำนัก แม้ตายก็ไม่เสียใจ”

บรรดาขุนนางต่างถลกแขนเสื้อชูแขนขึ้น พร่ำร้องเสียงสูง “แม้ตายก็
ไม่เสียใจ! แม้ตายก็ไม่เสียใจ!”

โค้วจุ่นนำบรรดาขุนนางบุกฝ่าไปทางประตูพระราชวังด้วยที่ทำเกรี้ยว
กราดและดุจัน

²²⁷ หมายถึงพระราชฐานชั้นในและตำหนักที่พักของพระสนม

องค์กรรักษาในพระราชวังวังมาถึงตำหนักด้าซัง ประสานมือถวาย
รายงาน “ทูลฝ่าบาท บรรดาขุนนางใหญ่ที่ทราบฝ่าบาททรงจัดพิธีสถาปนา
ฮ่องเฮาที่ตำหนักด้าซัง ต่างออกันนอกประตูอยู่ คิดฝ่าเข้ามาในพระราชวังเพื่อ
ขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ”

ไคหยางและรัชทายาทต่างตกตะลึง
เหลยอวีนกงเลิกคิ้วเอ่ยเสียงแหลม “บรรดาขุนนางเหล่านี้บังอาจนัก
ถึงกับจบบ้างเมืองสูงเยี่ยงนี้”

หลิวเออร์เผยสีหน้าเป็นกังวล มองไปทางฮ่องเต้
เจินจงฮ่องเต้ขมวดพระขนง รับสั่งสุรเสียงทุ้ม “ระดมองค์กรรักษาที่อยู่
เวรยามกันพวกเขาไว้!”

องค์กรรักษาพระบัญชา หมุนตัวจะจากไป
“ช้าก่อน!” ฮ่องเต้ทรงลังเลครู่หนึ่งก่อนตรัสกำชับ “อนุญาตเพียงสกัด
กันบรรดาขุนนางใหญ่เข้าวัง ห้ามทำร้ายพวกเขาเด็ดขาด”
“กระหม่อมโน้มรับพระบัญชา!” องค์กรรักษาพระบัญชาท่อนจากไป

นอกประตู ใค่วุ่นและคนอื่นๆ กำลังทูลประตู่ ต่างร้องตะโกนเสียง
ดัง “เปิดประตู! เปิดประตู! พวกเราขอเข้าเฝ้าฝ่าบาท!”

“พวกเราขอเข้าเฝ้าฝ่าบาท!”
องค์กรรักษาหมู่ใหญ่มิได้ติดอาวุธ ในมือถือโล่ขนาดใหญ่ ตั้งแถวเป็น
ระเบียบพร้อมเพรียงวังกรูเข้ามาใช้โล่ดันบรรดาขุนนางออกไป ก่อนตั้งแถวโล่
ขนาดใหญ่ขวางหน้าประตู

ขุนนางเฉาผมเฝ้าหมวดเคราชาวโพลน อายุอาณามอย่างน้อยหกสิบปี
ผู้หนึ่งเดือดดาลยิ่ง เขาชูแขนกู่ก้อง “ที่สถิตแห่งลัทธิธรรม แม้พินหมิ่นคน
ขัดขวาง ข้าจะทะลวงฝ่าไป!”

พุดพลางเป็นหัวหอกพุ่งเข้าไปเตะต่อยโล่ขนาดใหญ่ของกององค์กรรักษา
ขุนนางอื่นต่างกระทำให้เลนแบบ ดาหน้าเข้าใส่

กององครักษ์หุดหัวอยู่หลังโล่ยักษ์ ถูกเตะต้อยแต่ไม่ได้กลับ ถูกด่าว่าแต่ไม่ต่อคำ

กลางตำหนักดำซึ้ง ลูกศิษย์ของเต๋อเมี่ยวถื่อตะเกียงน้ำมันยืนเรียง
สองแถว ลูกศิษย์ที่สวมหน้ากากกำลังร้ายรำบูชาเทพเจ้าอย่างเอาจริงเอจัง
“ฝ่าบาท ถึงศุภวารฤกษ์สถาปนาสองเฮาแล้ว” เต๋อเมี่ยวสะบัดไม้ปัดธุลี
ค้อมศีรษะไปทางห้องเต๋อ

เหลยอวี่นกงและโจวไหวเจิ้งชอยเท้าขึ้นหน้า เหลยอวี่นกงเทินถาดวาง
ราชโองการ พระสุพรรณบัฏ มงกุฎหงส์ และพระลัญจกรของสองเฮาไว้เหนือ
ศีรษะ

โจวไหวเจิ้งยื่นมือไปหยิบราชโองการ เงินจงฮ่องเต้ผายพระหัตถ์พลาง
ตรัส “เราประกาศราชโองการด้วยตัวเอง!”

“พะยะค่ะ” โจวไหวเจิ้งรีบถอยหลังหนึ่งก้าว
ฮ่องเต้ทรงหยิบราชโองการจากถาดขึ้นมาคลี่เปิด ทรงอ่านประกาศ
ด้วยพระองค์เอง

รัชทายาทส่งสัญญาณให้กองมโหรีที่อยู่ด้านข้างเริ่มบรรเลง
เงินจงฮ่องเต้ทรงชูพระสุพรรณบัฏและพระลัญจกรของสองเฮาไปทาง
หลิวเอ๋อร์ สีพระพักตร์น่ายำเกรงขณะรับสั่ง “ราชันครองราชย์ด้วยโองการแห่ง
สวรรค์ เป็นบิดามารดาแห่งทวยราษฎร์ ให้สี่สมุหราชทัณฑ์ หมิ่นทิศกลมกลืน
ทรงวินิจฉัยคัดเลือกพระชายาผู้พร้อมด้วยคุณสมบัติคู่ควร หลิวเอ๋อร์ตำแหน่ง
เต๋อเฟย อ่อนโยนเพียบพร้อมด้วยจริยธรรม ส่งฝ่าเผย งดงามสุภาพ สงบ
สุขุม เคารพขนบธรรมเนียม สมควรสถาปนาเป็นหลักแห่งฝ่ายใน เป็นมารดา
แห่งแผ่นดิน ด้วยราชโองการและพระลัญจกร ขอสถาปนาแต่งตั้งหลิวเอ๋อร์
ตำแหน่งเต๋อเฟยเป็นสองเฮา!”

หลิวเอ๋อร์ค้อมศีรษะคุกเข่าลงกับพื้น ชูมือเหนือศีรษะรับราชโองการ
กล่าวเสียงดังฟังชัด “ขอบพระทัยในพระมหากรุณาพะคะ”

เงินจงฮ่องเต้ทรงพระดำเนินขึ้นหน้า ทรงประคองหลิวเอ๋อร์ขึ้น มอบพระลัญจกรแห่งฮ่องเฮาและพระสุพรรณบัฏแก่นาง หลิวเอ๋อร์วางลงเบื้องบน ก่อนหมุนตัวมาทางฮ่องเต้

สองร่างสวมชุดคลุมหงส์มังกร ลีดวงตาสับสนประสาธน์ ในใจตื่นตันมึนคลาย

‘วันนี้... ขำรอมานานเพียงใด’

‘วันนี้... ขำรอมานานเกินไปแล้ว!’

เงินจงฮ่องเต้ทรงจูงมือหลิวเอ๋อร์ สบพระเนตรกับนางด้วยความรู้สึกลึกล้ำ ขอบพระเนตรของพระองค์และขอบตาของนางต่างรินน้ำตา

กลางลานพระราชพิธีอันกว้างใหญ่ องค์กรขั้วขึ้นแถวเรียงราย ทุกท่าก้าว มีทหารยืนหนึ่งนาย ร่ายหัตถ์ตรงองอาจราวกับด้ามทวน เข้มงวดทรงเกียรติภูมิ

เงินจงฮ่องเต้ทรงกุมมือหลิวเอ๋อร์ เสด็จออกไปอย่างเชื่องช้าท่ามกลางการติดตามของทุกคน

“เจ้าหน้าที่ ลำเลียงพลไฟที่เตรียมให้ฮ่องเฮาออกไป” ฮ่องเต้รับสั่งสุรเสียงก้องกังวาน เมื่อตรัสคำว่า ‘ฮ่องเฮา’ ในพระทัยก็ซาบซึ้งและหวนไหว

ชั้นที่ชั้นผู้น้อยยกแท่งพลไฟไปกลางลานพิธี เงินจงฮ่องเต้ทรงประคองมือหลิวเอ๋อร์ ทอดพระเนตรไปยังพลไฟพรางแสงพระสรวลให้กัน

ไคหยางเดินขึ้นหน้าไปหลายก้าว รับคบเพลิงจากมือเสี่ยวหลินจื่อ ก่อนเดินไปหยุดตรงหน้าพลไฟ กำลังจะจุดชนวน

“ช้าก่อน” เงินจงฮ่องเต้ตรัสห้ามขึ้นกะทันหัน

ไคหยางยืดอกขึ้นมองไปทางฮ่องเต้ด้วยความสงสัย

“เราจะจุดพลไฟลองให้ฮ่องเฮาด้วยตนเอง” เงินจงฮ่องเต้ตรัสขึ้น

ไคหยางยิ้มเล็กน้อย ก่อนถอยหลังไปหนึ่งก้าว

ฮ่องเต้ทอดพระเนตรหลิวเอ๋อร์ ยื่นพระหัตถ์ไปประคองนางแล้วทอดพระเนตรรัชทายาท

“ลูกเงิน”

รัชทายาทเร่งฝีเท้าขึ้นหน้า ถวายบังคมฮ่องเต้ “เสด็จพ่อ!”

พระองค์ทรงดึงมือรัชทายาท ย่างพระบาทไปทางบันไดแท่นพิธี

หนึ่งในเก้าลูกศิษย์ของเต๋อเมี่ยวที่สวมหน้ากากจ้องฮ่องเต้ซึ่งเสด็จตัดหน้าเขาด้วยสายตาเย็นชา ทำร่างเคลื่อนไหวและสายตากวาดมองไปทางพลุไฟกลางลานพลันหยุดชะงัก

เงินจงฮ่องเต้ทรงรับคบเพลิงมาจากมือโคหยาง ทรงส่งสัญญาณให้หลิวเอ๋อร์จับคบเพลิงพร้อมกัน ก่อนตรัสกับรัชทายาท “ลูกเงิน เราสามคนทั้งครอบครัวร่วมกันจุดพลุไฟเถิด”

รัชทายาทรับพระบัญชาด้วยความยินดี ก่อนปรีเข้าไปหนึ่งก้าว แล้วจับที่ปลายด้ามคบเพลิง

ทั้งสามร่วมประคองด้ามคบเพลิงจ่อที่สายชนวน

ขณะที่เปลวเพลิงและสายชนวนห่างกันเพียงชั่วช้อนั้นเอง เสียงของตังหมิงก็ดังแหวกความเงียบส่งดัยามราตรี

“หยุดมือ!”

ทั้งสามคนต่างตะลึงงัน ยืนนิ่งอยู่กับที่ ฮ่องเต้หันไปทอดพระเนตรตังหมิงที่เร่งรุดกระโดดเข้ามาด้วยวิชาตัวเบา ด้านหลังตามติดด้วยเหยากงกับไท่ลู่ย

เงินจงฮ่องเต้ทรงชูปเพลิงพลางหันพระวรกายมา หลิวเอ๋อร์โอบร่างรัชทายาทพร้อมหมุนตัวมา

“ตังหมิง ท่านมายับยั้งการสถาปนาของเฮาของเราหรือ” สี่พระพักตร์ของพระองค์อึมครึม

รัชทายาทก้าวขึ้นหน้าพลางเอ่ย “ใต้เท้าผู้บังคับการ พิธีสถาปนาเสร็จสิ้นแล้ว!” พุดพลางขยิบตาให้ตังหมิง เป็นนัยให้ตังหมิงรีบหลบไป อย่าได้ทำให้พระบิดาทรงพิโรธ

ตังหมิงประสานมือกราบพูล “ฝ่าบาท กระหม่อมมาถวายการอารักขาพะยะค่ะ”

“อารักขา? เราอยู่ในพระราชวัง องครักษ์แน่นหนา ไยต้องอารักขา”
เงินจงฮ่องเต้ หลิวเออร์ และรัชทายาทต่างตกตะลึง

“ฝ่าบาท อันตรายล่อแหลมแฝงอยู่ในพลุไฟนี้” วาจาที่ตั้งหึงกล่าวออกมาทำให้ผู้คนตื่นตะลึง

เงินจงฮ่องเต้ตกพระทัย หันกลับไปทอดพระเนตรพลุไฟแล้วทอดพระเนตรตั้งหึง “วาจานี้หมายความว่าอย่างไร”

พอทุกคนได้ฟังคำต่างก็มองตั้งหึงอย่างตระหนก ดวงตาของหนึ่งในเจ้าลูกศิษย์ที่สวมหน้ากากดูร้ายขึ้นมามีประกาย

ตั้งหึงประสานมือกราบทูลต่อ “ฝ่าบาท พลุไฟนี้มีโคหยางของหน่วยดาวพิมาตเป็นผู้จัดสร้าง โคหยางรับพระบัญชาคิดสร้างพลุไฟให้จริงตรงตามจึงขอให้เมิ่งตง นายช่างชาวบ้านช่วยเหลือ ดังนั้นพลุไฟนี้แท้จริงแล้วเป็นโคหยางกับเมิ่งตงร่วมกันสร้างขึ้นพะยะค่ะ”

ในหมู่ลูกศิษย์ที่สวมหน้ากาก ผู้ที่มีแววตาดูร้ายนั้นลอบเขยิบขึ้นหน้ามาหนึ่งก้าว

“บัดนี้กระหม่อมตรวจสอบกระจ่างชัดแจ้ง เมิ่งตงผู้นั้นเป็นหลานชายนายช่างหลวงเหียนเจิ้งผู้ต้องโทษอุกฉกรรจ์ เขาปิดบังอำพรางฐานะเพื่อใกล้ชิดหน่วยดาวพิมาตของกระหม่อม เกรงว่าจะแฝงเจตนาร้าย ฝ่าบาท พลุไฟนี้ทรงจุดมิได้เป็นอันตรายพะยะค่ะ”

เงินจงฮ่องเต้ตรัสด้วยสุรเสียงตระหนก “ถึงกับเป็นเช่นนั้น! เช่นนั้น...”

ยังไม่ทันสิ้นสุรเสียง กลางกลุ่มลูกศิษย์ของเตอเมี่ยว เมิ่งตงซึ่งสวมหน้ากากพลันพุ่งตัวออกมาปราดเข้าใส่ฮ่องเต้โดยตรง

ขณะเดียวกันอาวุธพิเศษที่เตอเมี่ยวนำมาด้วยก็แปลงร่างเป็นหุ่นวิหคเหิน หน้ากลองหลายใบปรแตก หุ่นวิหคเหินขนาดเล็กหลายตัวบินกรูออกมาส่วนปลายปีกล้วนเป็นเหล็กแหลมคมราวกับกระบี่ บินแตกรังทั่วลักออกมาจากกลอง โจมตีใส่หมู่คนไม่เลือกหน้า กระทั่งเตอเมี่ยวกับลูกศิษย์ของนางก็ไม่ละเว้น

หุ่นวิหคเหินเหล่านี้ปะทะผู้ใดก็โจมตี ยังขัดลูกดอกสีน้ำเงินออกมาเป็นระยะ เเด่นชัดว่าฉาบยาพิษ ขนาดหุ่นวิหคเหินเล็กและปราดเปรียวว่องไว ยากจะรับมือยิ่งกว่าหุ่นสัตว์จักรกล ลานพิธีอลหม่านโกลาหลในชั่วพริบตา

ตั้งหมิงถวายเป็นการอารักขาเบื้องหน้าฮ่องเต้ โจมตีได้ตอบหุ่นวิหคเหินที่บินพุ่งเข้ามา คุ่มกันฮ่องเต้และคนอื่นเข้าสู่ตำหนัก

ไ้สู้กับเหยาทงก็เข้าร่วมรบ

เหยาทงใช้อาวุธลับขัดทำลายหุ่นวิหคเหินที่บินว่อนกลางอากาศ

ส่วนโคหยางกลับยืนหน้าเสี่ยวอยู่กับที่ ตะลึงลานชั่วขณะจนมิได้ตอบโต้

กลางฝูงชน เตอเมี่ยวหลบซ้ายเฉียงขวา ทันทีที่พลั้งพลาด หัวไหล่ถูกหุ่นวิหคเหินบินฉลอบจนเป็นแผล นางร้องอุทานอย่างตกใจ กุมหัวไหล่ก่อนล้มลงกับพื้น กำลังจะลุกขึ้นยืนแล้วหลบหนี พลันพบว่าหุ่นวิหคเหินเหล่านี้ไม่มีใครโจมตีเป้าหมายที่อยู่ต่ำ ดวงตาเตอเมี่ยวกลอกไปมา ตัดสินใจไม่ลุกขึ้นยืน รีบคืบคลานไปทางมุมกำแพง

โคหยางเบิกตาโพล่ง มองสถานการณ์เบื้องหน้าด้วยสายตามึนงง ถ้อยคำที่ตั้งหมิงกล่าวเมื่อครู่และภาพเหตุการณ์ยามพบพานของนางกับเมิ่งตงผุดวาบในสมองไม่หยุด

“บัดนี้กระหม่อมตรวจสอบกระจ่างชัดแจ้ง เมิ่งตงนั้นเป็นหลานชายนายช่างหลวงเหียนเจิ้งผู้ต้องโทษอุกฉกรรจ์ เขาปิดบังอำพรางฐานะเพื่อใกล้ชิดกับหน่วยดาวพิมาตของกระหม่อม เกรงว่าจะแฝงเจตนาร้าย...”

เสียงของตั้งหมิงก้องสะท้อนในสมองของนาง

“เขาปิดบังอำพรางฐานะเพื่อใกล้ชิดหน่วยดาวพิมาตของกระหม่อม...”

“หรือเขาจงใจใกล้ชิดกับข้า”

โคหยางปวดแปลบในใจ ชั่วขณะนั้นไม่อยากจะ

ภายในตำหนักวุ่นวายอลหม่าน เสียงกรีดร้องโหยทวนน่าอนาถดังขึ้นเป็นระยะ บรรดาองค์กร軒หน้าตำหนักต่างเข้าร่วมรบ กวัดแกว่งสะบัดหุ่นวิหคเหิน ทว่าเพราะหุ่นเหล่านี้มีขนาดกระจิริด ปราดเปรียวคล่องแคล่ว และหลบ

หลีกอย่างชำนาญ บรรดาองค์กรก็มีใช้คู่ต่อกร

บัดนี้เสียพลินจืดจางที่ขึ้นผู้น้อยไม่ทันหลบหลีก ถูกหุ่นวิหคเหินตัวหนึ่ง
โถมตีจนต้องรีบถอยหลัง เห็นจะอวยปากแหลมคมของหุ่นวิหคเหินเข้ามาใกล้
ได้แต่ตกใจยืนนิ่งงันพร้อมกับอ้าปากค้าง

ตอนนี้องโหล่ยปล้นกระโจนเข้ามาโถมกอดเสี้ยวพลินจืด ทั้งคู่ล้มลง
ก่อนกลิ้งไปจนถึงข้างกำแพง หลบเลี้ยงหุ่นวิหคเหินได้ทันกาล

แต่มันยังบินวนเวียน ลูกดอกแหลมคมซัดพุ่งออกมาจากจะงอย จะปัก
เข้าไปในดวงตาของเสี้ยวพลินจืด

เสี้ยวพลินจืดตกใจร้องลั่น ยกมือขึ้นปิดหน้า โหล่ยดาแหลมคม มือ
ว่องไว ยกมือขึ้นกันจนลูกดอกแหลมคมปักเข้าบนหลังมือของเขาแทน

โหล่ยร้องพลางยกมือขึ้นมาดึงลูกดอกเงินออก เก็บดาบที่ถูกทิ้งไว้
บนพื้นมาเล่มหนึ่ง ก่อนจะเหวี่ยงไปกลางอากาศอย่างรุนแรงเสียงดังพลั๊ก หุ่น
วิหคเหินที่บินตรงเข้ามากลายเป็นเศษซาก

อีกทางหนึ่ง ดั่งหมิงและเหยากงถวายเป็นการอารักขาฮ่องเต้ หลิวเต๋อเฟย
และรัชทายาท มิทราบที่ตั้งหมิงเก็บดาบมาจากที่ใด กวัดแกว่งดาบขึ้นลง
กระทั่งหยดน้ำยังไม่อาจกระเซ็น ส่วนเหยากงนั้นไม่แยแสสิ่งใดทั้งสิ้น คว่า
โต๊ะตัวหนึ่งขึ้นมาเหวี่ยงซ้ายเหวี่ยงขวา

เพียงแค่รูปร่างของหุ่นวิหคเหินไม่ใหญ่ อีกทั้งยังบินได้ ทั้งคู่ไม่อาจดูแล
ป้องกันได้ทั้งคู่ถึง

มือหนึ่งของหลิวเอ๋อร์ดิ่งฮ่องเต้ อีกมือดิ่งตั่วรัชทายาทไว้ด้วยสีหน้า
แตกตื่นลนลานเพราะอับจนหนทาง ทันทีที่ตั้งหมิงและเหยากงพลาดพลั้ง หุ่น
วิหคเหินตัวหนึ่งก็บินฝ่าการป้องกันของพวกเขาพุ่งเข้าไปทำร้ายฮ่องเต้

หลิวเอ๋อร์ก็รีบวิ่งเสียวแหลม เอนร่างโค้งไปด้านหลัง พร้อมกับดึง
พระวรกายของฮ่องเต้ให้เอนไปด้วย หุ่นวิหคเหินจึงแทงพลาดเป้า บินแหลบ
ผ่านไป

ฝ่าเท้าหลิวเอ๋อร์ยืนอย่างมั่นคง ก่อนดีดร่างกลับขึ้นมายืนตรงราวกับ
ตุ๊กตาล้มลุก นางเสริมท่าท่างตื่นตระหนกพลางหมุนตัวไปดิ่งรัชทายาทให้ออก
ห่างจากที่เดิม

ลูกดอกที่ยิงมาจากหุ่नวิหคเหินตัวหนึ่งแล่นผ่านแก้มของรัชทายาทไป
ตั้งหมิงซึ่งคิดจะกลับมาช่วยเหลือเหินฉากนี้พอดีบอดี้ รุ่มางตาก็คอด
เล็กลง ทว่ายามนี้หาใช้เวลาเปล่งวาจา เขาได้แต่ปรายตามองหลิวเอ๋อร์คราหนึ่ง
ก่อนหมุนตัวเข้าสู่การรบ

แท้จริงแล้วเมื่งตงที่สวมหน้ากากนั้นมิวรุ่หุ่ เขาติดใจจอมฮองเต๋ออยู่
ตลอดเวลา แต่กลับถูกคนขัดขวางทุกครั้ง บางครั้งหุ่นวิหคเหินก็บินโจมตีใส่
บิ่บั้งคับให้เขาต้องรักษาตัวรอด จึงคลาดโอกาสโจมตีใส่ฮองเต๋อ

ในตอนนี้องหุ่นวิหคเหินตัวหนึ่งบินไล่หัวไล่โคหยาง แล่นผ่านจน
เป็นแผลมีเลือดซึม โคหยางเจ็บจนร้องอุทานอย่างตกใจ ร่างเอนเอียงโง่งนง
ไม่รอให้นางล้มลงกับพื้น หุ่นวิหคเหินอีกตัวก็บินมาทางนี้ มุ่งตรงเข้า
ไล่ทรวงอกของโคหยาง จะอยแหล่คมเล็กยาวพร้อมเสียงลมบาดหูทำให้
ผู้คนขวัญผวา

เวาตาของเมื่งตงที่สวมหน้ากากตื่นตระหนก ท่าร่างที่กระโจนเข้าใส่
เงินจงฮองเต๋อพลันพลิกผัน กระโดดพุ่งตัวไปทางโคหยาง พลิกข้อมือตบปิด
หุ่นวิหคเหินเอียงลอยหวิวไป ขณะเดียวกันก็ดึงตัวโคหยางมาอยู่ข้างกาย
ปกป้องนางมายังข้างเสาใหญ่ต้นหนึ่งอย่างรวดเร็ว

“หลังแนบเส้าไว้ ยอบตัวลงต่ำ!” เมื่งตงบอกเสียงทุ้ม
เมื่อได้ยินเสียงเขา ร่างโคหยางก็ลั่นสะท้านฉับพลัน ร้องถามอย่างตก
ตะลึง “เมื่งตง?”

ร่างของเขาแข็งเกร็ง โคหยางมองเขาอย่างตะลึง ยื่นมือจับหน้ากากเขา
ทันที

เมื่งตงที่ไม่ทันตอบสนองถูกนางกระชากหน้ากากออก เผยให้เห็น
โฉมหน้าที่แท้จริง

“เม็งตง? ไหนเป็นท่าน... เป็นท่านจริงหรือ!” ไคหยางเบิกตาโพลงอย่างตกใจ มองเม็งตงอย่างไม่อยากเชื่อ

ผมเผ้าของเม็งตงร่ายยาวตระบนใบหน้า ชุดคลุมนักพรตบนร่างขาดรุ่งริ่ง รอยแผลปรากฏต่อเนื่อง ไหนจะมีคราบโลหิตมากมาย ยามเผชิญหน้ากับดวงตากลมโตของไคหยาง เขาก็หลบสายตาสายละอายแก่ใจ แต่พอบนสายตาก็เห็นตั้งหมิงกำลังรับมือกับหุ่นวิหคเหินที่จู่โจมฮ้องเต้ หลิวเอ๋อร์และรัชทายาทพоди

เม็งตงกัดฟันกรอด ไม่สนใจไคหยาง พุ่งตัวไปทางฮ้องเต้อย่างรวดเร็ว พลังค้อมเอวลงเก็บดาบขึ้นมาเล่มหนึ่ง ฟันไปทางตั้งหมิงเสียงดังสวบ

บริเวณโดยรอบมีคนแตกตื่นหลบหนีไม่ขาดสาย แต่ไคหยางกลับยืนนิ่งราวกับไม้ตายซาก ในเมื่อทำหน้าที่กาก ยังคงมองเม็งตงอย่างไม่อยากเชื่อ

ทันใดนั้นหุ่นวิหคเหินตัวหนึ่งโจมตีมะตง เขาหลบหลีกอย่างแคล่วคล่อง ฝ่ามือหนึ่งตบบนปีกไม้ของหุ่นวิหคเหิน

หุ่นตัวนั้นบินเอียงๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนมุ่งตรงมาทางไคหยาง ยิ่งลูกลูกดอกออกมาดอกหนึ่ง

ไคหยางยืนนิ่งจ้องอยู่กับที่ มองเม็งตงตาค้าง ไม่ได้หลบเลี่ยงแม้แต่น้อย เม็งตงตระหนกตกใจพาลงร้องลั่น “ไคหยาง!”

เขาไม่แยแสตั้งหมิงที่กำลังประมือกัน แต่กลับกระโจนไปทางไคหยาง ตั้งหมิงไม่ทันเก็บฝ่ามือ ชัดใส่แผ่นหลังของเม็งตง เห็นว่าเขากระโจนไปช่วยเหลือไคหยาง ตั้งหมิงได้แต่ตื่นตะลึง ไม่ตามไปโจมตีอีก

เม็งตงกระอักโลหิตสดออกมาคำหนึ่ง แต่ไม่ลังเลแม้แต่น้อย อาศัยแรงถลาไปเบื้องหน้า โอบกอดไคหยาง ใช้ตัวบังลูกลูกดอกไว้

ฉีก!

ลูกลูกดอกปักลึกเข้าไปตรงตำแหน่งหัวใจจากด้านหลังของเม็งตงพоди ร่างของเขาสะท้อนเชือกก่อนอ่อนระทวยล้มลงไป

ไคหยางตื่นตะลึง ตั้งสติได้ก็ออกแรงโอบกอดเม็งตง เพียงแต่นางไม่มี

วรยุทธ์ พละกำลังอ่อนด้อยน้อยนิด กอดรั้งเขาไว้ไม่อยู่ ได้แต่ล้มไปด้านหลังตามเมืงตง

นางชั้นชานั่งกับพื้น น้ำตาไหลพรากยามมองเมืงตงที่หายใจระวายอยู่ในอ้อมแขน สอบถามเสียงลั่นเทา “เพราะเหตุใด เมืงตง ไฉนถึงทำเช่นนั้น”

ผู้คนโดยรอบกำลังต่อกรกับหุ่นวิหคเหิน เกร่างวูบไหว

เมืงตงผืนรวบรวมกำลัง ยึดอย่างอ่อนแรงให้โคหยาง “ท่านปู่ของข้า... ก็คือนายช่างหลวงเหี้ยนเจิ้ง”

“นายช่างหลวงเหี้ยนเจิ้ง?” โคหยางตกตะลึง

“และเขาเสียชีวิตด้วยฝีมือของหน่วยดาวพิมาต!” เมืงตงพยักหน้าอย่างเชื่องช้า

โคหยางมึนงง มองเมืงตงพลางพึมพำ “ที่แท้ก็เป็นแบบนี้! ท่าน...ท่านใกล้ขีดข้า...”

“ถูกต้อง! ข้าหลอกใช้เจ้า!” เมืงตงโอบอ้อม โลหิตทะลักออกมาจากปากใบหน้าเขานรอยยิ้มบางๆ

เมื่อได้ยินวาทของเขาร่างของโคหยางก็โงนเงน ลั่นสะท้านไปทั้งตัว

เมืงตงมองดวงตาของโคหยาง ลอบถนอหายใจแผ่วเบาคราหนึ่งก่อนเอ่ย “การรู้จักของข้ากับเจ้าเป็นวาสนาอย่างแท้จริง ตอนนั้นท่านปู่ข้ายังไม่ประสบเคราะห์ ข้ากำลังจะปิดร้าน ติดตามท่านปู่กลับบ้านเกิด...”

สี่ทิศรอบด้านต่อสู้กันไม่ขาดสาย เสียงอาวุธกระทบกระทั่ง เสียงกรีดร้องกู่ก้องตะโกนทุกแห่งหน เกร่างผู้คนพลิวไหว

“แต่ที่ข้ากลับบ้านเกิดกลับเป็นป้ายวิญญาณของท่านปู่ ข้าชิงชิงหน่วยดาวพิมาต ข้าต้องแก้แค้นให้ท่านปู่! ตอนนั้นเองโต้วหมู่เทียนจุนก็หาข้าจนพบ”

“โต้วหมู่เทียนจุน?” โคหยางพึมพำถามด้วยแววตาเลื่อนลอย

เมืงตงหาได้สนใจว่าโคหยางตั้งใจฟังหรือไม่ อาศัยว่ายยังมีเรี่ยวแรง หอบหายใจกระชั้นหลายครั้ง ก่อนเอ่ยสืบท่อ “ใช่! โต้วหมู่เทียนจุน! ท่านปู่ข้า... ปวารณาตนรับใช้เขา ตอนนั้นข้ารู้ฐานะที่แท้จริงของเจ้าแล้ว เพราะ... สิ่งที่เจ้า

ให้ว่านให้ข้าสร้างขึ้นนั้นพิเศษพิสดารจนเกินไป ข้าตรวจสอบ... พื้นเพของเจ้าเรื่องนี้... โต้วหมู่เทียนจุนก็ล่วงรู้ เขาบอกข้าว่า... ขอเพียงข้ายอมทำตามแผนการของเขา เขาจะช่วยข้าแก้แค้น!”

เล่าถึงตรงนี้ เมืองตงก็ส่งยิ้มขึ้นชมให้โคหยาง “ข้าจึงกลับเมืองหลวง! และได้พบพานกับเจ้าอีกครั้ง...”

โคหยางงุนงง ในสมองสับสนว่ารุ่นชั่วครู๋ นำตาสองสายมึนทราบว่าไหลพรากลงมาตั้งแต่เมื่อใด แต่ที่น่าประหลาดก็คือ บัดนี้เวลานี้โคหยางกลับไม่เกลียดชังเมืองตง นางเพียงแต่อ่อนล้า อยากนิทราลึกลับ ดีที่สุดเมื่อตื่นขึ้น คงพบว่าทุกอย่างเป็นเพียงความฝัน

ทุกคนยังคงรบราต่อสู้กันครั้งใหญ่ แม้วรยุทธ์ของตงหิมิงสูงส่งเลิศล้ำ ถวายการอารักขาอย่างไว้กังวล แต่เมื่อเผชิญหน้ากับอาวุธลับและหุ่นวิหคเหินที่ปรากฏไม่ขาดตอน ก็มือไม่พนักันเป็นระวิง ช่างล่อแหลมอันตราย

โจวไหวเจิ้งและเหลยอวี่นกงไม่มีวรยุทธ์ ทว่าโจวไหวเจิ้งจงรักภักดีติดปกป้องนาย ติดตามฮ้องเต้กระชั้นชิด ตะโกนด้วยน้ำเสียงลนลาน

“ถวายการอารักขา! ถวายการอารักขา! โยกย้ายกำลังทหารมาเร็ว!”

อีกฟากหนึ่ง เหลยอวี่นกงเอาแขนขาแนบพื้น คลานไปคืบมา ทันใดนั้นก็คลานไปถึงข้างเสาต้นใหญ่ เห็นเตอเมี่ยวกำลังคลานอยู่ตรงนั้นเช่นกัน สองคนสบตากันอย่างแตกตื่นแหงนหน้า ต่างไม่พูดไม่จา

ตอนนี้เอง โต๊ะในมือเหยากงแหลกและไปแล้ว จึงถูกโยนทิ้งอย่างไม่ไยดี ได้แต่ชี้ตออาวุธลับใส่หุ่นวิหคเหินที่บินว่อนกลางอากาศ เพียงทว่าพวกมันหาใช้ร่างแห่งเลือดเนื้อ เว้นเสียแต่ว่าขัดสะบันขื่อต่อซึ่งเป็นจุดสำคัญ มิฉะนั้นกระทั่งถูกอาวุธลับหลายชิ้น พวกมันก็ยังไม่สะท้านสะเทือน

ขณะนี้ยังพอตรึงสถานการณ์ได้สักพัก แต่ผ่านไปไม่นาน เมื่อเหยากงล้วงมือไปที่บันเอวก็ร้องอุทาน “ແ้່แล้ว! ใช้อาวุธลับจนเกลี้ยงแล้ว!”

ยามปกตินางพกพาอาวุธลับเพียงสิบชิ้นก็พอรับมือกับศัตรู แต่บัดนี้จำนวนอาวุธลับเล็กน้อยเพียงเท่านี้แทบไร้ประโยชน์

ตอนนี้เองไต้ส่วยปล้นกระโจนเข้ามาชนนางจนกระเด็นออกไป หุ่นวิหคเหินตัวหนึ่งบินแหลบผ่านจุดที่เหยากวบยืนเมื่อสักครู่แทบจะในเวลาเดียวกัน

“ระวังหน่อย! บนตัวพวกมันมีพิษ” ไต้ส่วยร้องเตือนเหยากวบอย่างร้อนใจ ก้มหน้ามองหลังมือของตนที่โดนลูกดอกพิษ ผิวหนังม่วงเขียวเป็นปื้นเคราะห์ดีที่พลังฟื้นตัวของเขาน่าตื่นตะลึง อีกทั้งกินยาวิเศษหลากหลายชนิดมาตั้งแต่เล็ก ร้อยพิษไม่อาจกล้ำกราย

เขาไม่เกรงกลัวพิษ แต่มีได้หมายความว่าผู้อื่นจะไม่เกรงกลัวพิษ

“มีพิษ?” เหยากวบฟังแล้วก็ให้ตระหนกตกใจ รีบตะเบ็งเสียง “ทุกคนจงระวัง! ลูกดอกที่หุ่นสัตว์พวกนั้นยังออกมาฉาบยาพิษ!”

พอทุกคนได้ฟัง แม่นุ่นวายสับสน แต่ต่างก็ยั้งระแวงระวัง

อีกทางหนึ่ง ไคหยางประคองกอดเมิ่งตง ประดุจทั้งโลกเหลือเพียงคนที่อยู่ในอ้อมแขนนางเท่านั้น

เมิ่งตงเพ่งสายตาดูไคหยาง กล่าวด้วยอารมณ์ลึกล้ำ “ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นการจัดฉาก! ให้เจ้าเชื่อข้า ฟังพำข้า ข้าก็จะมีโอกาส... ช่วยสร้างพลังให้เจ้า! และขอเพียงเล่นลูกไม้ในพลังไฟทำร้ายฮ่องเต้ ฮองเฮา และรัชทายาท เจ้ากับหน่วยดาวพิมาตก็ยากจะหลุดพ้นความข้องเกี่ยว! น่าเสียดาย...”

เมิ่งตงยกมือขึ้นอย่างยากลำบาก ทาบมือสั่นเทาไปกับแก้มของไคหยาง “น่าเสียดาย พันกะเกณฑ์หมื่นคำนวน ข้าก็ดี ไต๋วหมู่เทียนจุนก็ดี มีเพียงเรื่องเดียวที่คาดการณ์ไม่ถึง”

ไคหยางถามเสียงสั่น “เรื่องใด”

“ข้าถึงกับ... กระทำเรื่องพินนาการตนเอง หลงรักเจ้าอย่างไม่อาจถอนตัว ข้าไม่คิด... และไม่อาจตัดใจทำร้ายเจ้า ได้แต่เปลี่ยนแปลงแผนการ แสร้งเผยแพร่วรรณคดีของไต๋วหมู่เทียนจุน หลอกใช้เตอเมี่ยว... ให้พำข้าเข้าวัง สังหารฮ่องเต้... ด้วยตนเอง!” เมิ่งตงเริ่มอ่อนแรง น้ำเสียงขาดหายเป็นช่วงๆ

“เพราะเจ้า ข้าจนหนทางแก้แค้นให้ท่านปู่ ข้าได้แต่เพียง... ทำความปรารถนา ก่อนตายของท่านปู่ให้สำเร็จ ปลงพระชนม์ฮ่องเต้ที่ท่านปู่คิดสังหาร!”

นอกประตู ชั้นที่ขึ้นผู้น้อยคนหนึ่งวิ่งหน้าตั้งเข้ามา ชูไม้ชูมืออย่าง
กระหืดกระหอบพลางตะโกนเสียงดังลั่น

“ถวายการอารักขา! ถวายการคุ้มกัน! รีบไปตำหนักตำซังถวายการคุ้มกัน! มีมือสังหาร! รีบไปตำหนักตำซังถวายการอารักขา!”

กองทหารองครักษ์ต่างเร่งรุดไปตำหนักตำซัง

ทันทีที่ทหารรักษาการณ์ล่าถอย บรรดาขุนนางใหญ่ที่คิดถวายฎีกาต่าง
ฉวยโอกาสเข้าวังติดตามไป

โค้วจุ่นและคนอื่นๆ ต่างงุนงงด้วยสีหน้าตระหนก มิทราบว่ภายในวัง
เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่

กองทหารองครักษ์เคลื่อนพลเร็วรี่อย่างพร้อมเพรียง ทั้งระยะห่างจาก
บรรดาขุนนางใหญ่

เมิ่งตงไฉ โขลกไม่หยุด กระอักโลหิตออกมาอีกคำหนึ่ง ไคหยางน้ำตา
ไหลพรากอย่างปวดร้าวใจ

เมิ่งตงมองไปทางช่องต้อย่างเลื่อนลอยแวบหนึ่ง บัดนี้ตั้งหมิงและทหาร
องครักษ์ยังคงต่อกรกับหุ่นวิหคเหิน แม้มักเป็นรอง แต่ในชั่วขณะมิได้มี
อันตรายถึงชีวิต

ตอนนี้เองได้ยินเสียงเหยากงตะโกนก้อง “มีพิช!”

เมิ่งตงมองสีหน้าเป็นกังวลของไคหยาง ยิ้มบางก่อนกล่าว “วางใจเถอะ
นั่นมิใช่พิช เป็นเพียงยาน้ำเปลี่ยนสีชนิดหนึ่ง สีจางอย่างรวดเร็ว ทีๆ ข้าหลอก
พวกเขาให้ตกใจ เดิมที... ข้าเตรียมใช้ยาพิช แต่ข้ารู้ว่าวันนี้เจ้าต้องมาร่วมงาน
ข้า... ไม่อยากทำร้ายเจ้า”

เมิ่งตงยิ้มมุมปากขณะมองไคหยาง “เมื่อครู่... ช่องใต้เสด็จผ่านข้างกาย
ข้าเพื่อทรงจุดพลุไฟ ข้า... เดิมทีมีโอกาสดมมือ แต่ข้าคิดว่า... รอช่องใต้จุดพลุ
ไฟเสร็จสิ้น ขึ้นชมพลุไฟคู่สวรรค์สร้าง... ที่พวกเราร่วมมือกันสร้างขึ้น เพราะ...
ทันทีที่ข้าลงมือ ไม่ว่าสำเร็จหรือไม่ ล้วนไม่อาจมีชีวิตรอดไปจากที่นี่”

น้ำตาของโคหยางพร้งพฐรวกับน้ำพุ

เมืงตงพยายามล้งตำรำล้งเล่หนึ่งออกมาจากอกเลื้อ กุมมือโคหยาง
ทาบนตำรำล้งนั้น เอ้อย่างยากลำบาก “ในนี้มีศาสตร์กลไกที่ท่นปู้ถ่ายทอด
ให้ข้า ยังมี... บ่นทักความเข้าใจและข้อคิดของข้า ข้าตายได้... แต่ศาสตร์ความรู้
ที่บรรพชนถ่ายทอดไม่อาจสาบสูญ ข้า... มอบให้เจ้าแล้ว”

โคหยางสะอึกสะอื้นยามเอ่ย “เมืงตง ไหนท่นถึงได้โง่เขลาเช่นนี้... โง่
เขลาถึงเพียงนี้...”

มุมปากเมืงตงยกยิ้มแล้วเอ่ย “หลายเรื่องนั้นมิใช่ข้าอยากกระทำ แต่
ข้าไม่อาจไม่กระทำ อีกหลายเรื่องที่ข้าอยากกระทำ แต่กลับมิใช่เป็นของข้า”

เขาค่อยๆ ยื่นมือขึ้นลูบไล้ใบหน้าโคหยางด้วยเวทตาอบอุ่นอ่อนโยน
ใบหน้าผุดรอยยิ้มละมุนราวกับสายธารเหมือนวันวาน น้ำเสียงยิ่งอ่อนล้า “รู้จัก
เจ้า เป็นความสุขที่สุด... ในชีวิตข้า...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง มือของเมืงตงก็ร่วงผล็อยลงอย่างสิ้นเร็วแรง เสีย
ชีวิตฉับพลัน

โคหยางกุมมือของเมืงตงขึ้นลูบไล้ใบหน้าตนเอง จมพิทมือของเขา
น้ำตาไหลพราก ในที่สุดก็อดกลั้นไม่อยู่ ร่ำไห้ขานชื่อเขาออกมาอย่างใจสลาย
“เมืงตง!”

ภายในวังหลวงยังคงรပ်งกันอย่งดุเดือด

ตั้งหมิงต่อสู้กับท่นวิหคเหินที่จูโจมฮ่งเต้ หลิวเอ๋อร์ และรัชทายาท

หลิวเอ๋อร์ลอบใช้วรุฑ์คุ้มกันฮ่งเต้กับรัชทายาท หลบซ้ายเบี่ยงขวา
เพื่อหลบหลีกท่นวิหคเหินที่โจมตีด้อย่างยอดเยี่ยมเลิศล้ำ

ตั้งหมิงทางหนึ่งต่อสู้ อีกทางก็สังเกดเหิน จึงลอบมองหลิวเอ๋อร์เป็น
ระยะ

ตอนนี้อง กองทหารองครักษ์กลุ่มใหญ่เร่งรุดมาถึงบริเวณใกล้ๆ ฮ่งเต้
หลิวเอ๋อร์ และรัชทายาท แถวหนึ่งคุกเข่าตั้งโล่ขึ้น ทหารอีกแถววางโล่ต่อบน

โล่ของทหารแถวแรก ด้านบนสุดพาดโล่แบบเฉียงทำมุมเพื่อป้องกันศรระของพลโล่

ทหารองครักษ์ต่อโล่ตั้งค่าย ก่อเป็นเกราะป้องกันรอบทิศ ไม่เพียงคุ้มกันช่องเต้ หลิวเออร์ และรัชทายาท ยังบีบประชิดขึ้นหน้าที่ละก้าว

แม้หุ่หนึกเหินจะกะทัดรัดคล่องแคล่ว แต่เทียบกับการบีบกระชั้นของกำลังที่ตรงไปตรงมาประเภทนี้ ก็เผยให้เห็นจุดอ่อนทันที

หุ่หนึกเหินหลายตัวเสียหายเพราะบินกระแทกกับโล่ ทุกคนต่างก็โล่งใจ

ศึกใหญ่เพิ่งซาลง ทุกคนต่างหยุดมือ สภาพภายในพระราชวังน่าอเนจอนาถ

ไ้สุ้ยยกแขนเสื้อขึ้นปาดคราบโลหิตและเหงื่อบนใบหน้า ก่อนจะนั่งอย่างหมดแรงกับพื้น

หุ่หนึกเหินเหล่านั้รับมือได้ยากอย่างแท้จริง ไ้สุ้ยขอรบราด้วยหอกดาบอาวุธจริงกับบุรุษอาชาไนยสักกลุ่มยังดีเสียกว่า ที่เขากังวลที่สุดก็คือเหยา-กวงจะถูกพิษเพราะความวู่วาม จึงคอยปกป้องอยู่ข้างกายนางตลอดเวลา

ทุกคนหันกลับไปมองสถานที่เกิดเหตุ กองทหารองครักษ์ลดโล่ลงเงินจงฮ่องเต้เพิ่งปรากฏพระองค์ เต๋อเมี่ยวก็รีบวิ่งเข้ามาเบื้องหน้าพระพักตร์คุกเข่าร้องขอให้ละเว้นโทษ

“เต๋อเมี่ยวพลาดพลั้งมิได้ตรวจสอบ เป็นเหตุให้ทุรชนแทรกซึมปะปนเป็นอันตรายต่อฝ่าบาท ขอฝ่าบาททรงลงทัณฑ์เพคะ”

เงินจงฮ่องเต้ทรงสะบัดชายแขนฉลองพระองค์เสด็จออกมา ตรัสอย่างเดือดดาล “ฮึ! เราดีต่อเจ้าไม่น้อย เจ้ากลับแฝงเจตนาร้าย คิดลอบสังหารเรา!”

เต๋อเมี่ยวรีบหมอบกราบขอพระราชทานอภัยโทษ “ความจงรักภักดีของเต๋อเมี่ยวต่อฝ่าบาทฟ้าดินเป็นประจักษ์พยาน! สถานการณ์ล่อแหลมอันตรายครั้งนี้ เต๋อเมี่ยวมิได้คาดคิดอย่างแท้จริงเพคะ”

ไ้สุ้ยที่ได้ยินยืมหนั้ก่อนเอ่ย “เจ้ามิใช่เทพเซียนเดินดินหรือหรือ

เทพพยากรณ์ทำนายอนาคตห้าร้อยปีล่วงหน้ารู้อดีตห้าร้อยปี เหตุใดคราวนี้ไม่แม่นยำเล่า”

เต๋อเมี่ยวหายใจติดขัด รีบลนลานโต้แย้ง “ฝ่าบาท นักพรตต่ำต้อยไม่คาดคิดว่าจะมีคนชั่วปะปนในบรรดาลูกศิษย์ จึงมิได้เสี่ยงทาย ย่อมไร้หนทางล่วงรู้เพคะ ฝ่าบาท เต๋อเมี่ยวเคยเทศนาธรรมแก่ฝ่าบาทหลายต่อหลายครั้ง หากมีเจตนาคิดร้ายแม้สักส่วนเสี้ยว โอกาสที่แล้วลามิ่้นับจำนวนไม่ถ้วน ไยต้องเสี่ยงอันตรายครั้งใหญ่เยี่ยงนี้ ทอดพระเนตรสิเพคะ...”

เต๋อเมี่ยวฉวยโอกาสกราบทูลเพิ่มเติม ซ้ำไปที่บาดแผลบนหัวไหล่ตนเอง “เต๋อเมี่ยวเองก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด ขอฝ่าบาททรงตรวจสอบให้กระจ่างด้วยเพคะ”

เงินจงฮ่องเต้ทรงเห็นว่าเต๋อเมี่ยวก็บาดเจ็บ อาการกริ้วจึงคลายลง แต่ยังกังว่กึ่งสงสัย “เรื่องราวละเอียดเป็นอย่างไร ไม่ต้องให้เจ้าปฎิเสธในคำเดียว เราเองก็ไม่อาจตัดสินในวาจาเดียว! เรื่องนี้เราจะกำชับให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตรวจสอบอย่างละเอียด เจ้าลุกขึ้นก่อนเถิด”

“ขอบพระทัยเพคะ” เต๋อเมี่ยวโล่งใจไปเปละหนึ่ง ท่ามกลางการประคองของลูกศิษย์ นางกุมหัวไหล่ที่บาดเจ็บก่อนค่อยๆ ลุกขึ้น

ตอนนี้เองเสียงของไคหยางก็ดังก้องขึ้นกะทันหัน “เต๋อเมี่ยวเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับมือสังหารอย่างแท้จริง!”

องครักษ์ทุกคนต่างตึงเครียด กรูล้อมเต๋อเมี่ยว ตั้งหมีงเข้าขวางหน้าฮ่องเต้เพื่อถวายการคุ้มกัน

ที่ไม่ไกลนัก ไคหยางวางเมืงตงที่อยู่ใ่อ้อมแขนลงอย่างแผ่วเบา ใบหน้าปรากฏคราบน้ำตา สีหน้าเศร้าโศก นางลุกขึ้นเดินหลายก้าว ถวายบังคมเงินจงฮ่องเต้

“ทูลฝ่าบาท ก่อนเมืงตงมือสังหารจะเสียชีวิต ได้สารภาพความจริงออกมาจนสิ้น กล่าวว่าเขาเป็นหลานของขุนนางต๋องโทะเหี้ยนเจี๊จ้ง พร้อมกับเล่าว่าเต๋อเมี่ยวและท่านปู่เหี้ยนเจี๊จ้งของเขาล้วนเป็นลูกสมุนของบุคคลที่มีชื่อ

ว่า ‘ไต่หัวหมูเทียนจน’ เขาลักลอบเข้าวังหลวงได้เพราะความช่วยเหลือของ เต๋อเมี่ยวเพคะ”

เต๋อเมี่ยวตกตะลึง รีบอธิบาย “เจ้า... เจ้าเอ๋ยวาจาเหลวไหล! ดูลักษณะ ทำทางเจ้ารู้จักมักคุ้นกับมือสังหารผู้นั้น เพื่อขจัดมลทินของตนเอง คิดใส่ความ บ้ายสินักพรตต่ำต้อยหรือ นักพรตต่ำต้อยได้รับการชี้ทางสว่างจากทวยเทพ มุ่งมั่นบำเพ็ญตบะ จิตใจแสวงหาความดีงามเพื่อบรรลุมหาศีลธรรม ไหนเลย กระทำเรื่องต่ำช้าเช่นนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากนักพรตต่ำต้อยมีเจตนาในทาง ร้ายจริง บัดนี้ถวายเป็นการรับใช้เฉพาะพระพักตร์ ด้วยพระกรุณาแผ่ไพศาล ไย ต้องเสี่ยงกระทำความผิดมหันต์ สมคบคิดกับมือสังหารทำร้ายฝ่าบาทเล่า หาก นักพรตต่ำต้อยสวามิภักดิ์ต่อผู้อื่น มีผลดีใดให้เอ๋ยถึง”

นางคุกเข่าลงอีกครั้ง วิวิจาาสตร์ย์ชื่อจริงใจ “ขอฝ่าบาททรงตรวจสอบ ให้กระจ่าง นักพรตต่ำต้อยถูกปรีkraเพคะ”

เมื่อได้ยินเงินจงฮ่องเต้ก็ทรงลังเล ด้วยพระทัยเดิมนั้นมิใคร่เชื่อว่า เต๋อเมี่ยวเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับมือสังหาร เหตุผลลง่ายดายนัก คล้ายที่เต๋อเมี่ยว กล่าวเอง นางมีเหตุผลใดต้องสวามิภักดิ์ต่อผู้อื่น

ผู้อื่นมอบให้นางมากไปกว่านี้ จะเทียบกับที่พระองค์ทรงมอบได้หรือ

แทนที่จะกล่าวว่าทรงเชื่อเต๋อเมี่ยว มิสู้กล่าวว่าทรงเชื่อในพระราชอำนาจ แห่งฮ่องเต้ ทรงเชื่อในพลาณาภาพแห่งไอรสสวรรค์

อีกทางหนึ่งก็บังเกิดจากสันดานแห่งมนุษย์ ไม่ใคร่ยินยอมเชื่อว่าผู้อื่น คิดคดทรยศตนเอง

แน่นอนว่าขัตรียราชันนั้นมักหวาดระแวง ไม่แน่ว่าผ่านพ้นไปสักระยะ หนึ่ง เมื่อขบคิดถึงเรื่องในวันนี้อีกครั้ง เงินจงฮ่องเต้อาจเปลี่ยนพระทัย แต่นั่น เป็นเรื่องในภายภาคหน้า

อย่างน้อยในตอนนี้อ่อเมี่ยวก็ช่วงชิงโอกาสรอดให้ตนไว้ได้ นางเองก็ ตัดสินใจแล้ว ขอเพียงผ่านด่านในวันนี้ไปได้ นางจะออกจากวังหลวงทันที

ผ่านเรื่องราวคราวนี้ นางเองก็กระจ่างแก้ไขแล้ว ต่อให้ไม่บังเกิดความ

ผิตพลาด ปลงพระชนม์ฮ่องเต้ได้ แต่นางจะมีจุดจบดีอันใดกัน

มิมิดที่ไต้หวันเหียนจุนลี้ลับยิ่งใหญ่ แต่นางเชื่อว่าขอเพียงตนเร้นแซ่
แฝงนามหนีไกลไปเมืองอื่น ด้วยความทะเยอทะยานของไต้หวันเหียนจุน เป็น
ไปไม่ได้ว่าจะจากไปไกลเพื่อเสาะหานาง

“เจ้า...” เงินจงฮ่องเต้ทรงลึงเลครูหนึ่ง ทอดพระเนตรหลิวเอ๋อร์ที่อยู่ข้าง
พระวรกายและมีสีหน้าท่าทางอ่อนล้า ทรงคิดว่าไม่ควรรีบร้อนในตอนนี รอ
ตรวจสอบให้กระจ่างในภายหลังหน้าก็ไม่ว่า

เสียงแข่งกร้าวพลันดังแว่วมาจากภายนอกตำหนัก

“เหลวไหลทั้งเพ!”

ลีคำแหวกอากาศเข้ามา สะท้อนก้องไปทั่วตำหนัก ทุกคนได้ยินต่าง
สับสนกัน

เห็นเปาเจิ้งและจันเจาเร่งรุดมาถึง สภาพทั้งสองคนดูอ่อนล้าจากการ
เดินทาง บนหลังจันเจายังสะพายห่อสัมภาระ เดินชัดว่ารีบเร่งกลับมาจากที่ไกล
ทันทีที่ไต้หวันเหียนจุนทั้งสองคนก็ยิ้มมุมปาก อดโพล่งออกไปไม่ได้ “เปา
หน้าดำ!”

เหยากวงถามอย่างแปลกใจ “เขามาได้อย่างไร”

เปาเจิ้งเข้ามาในตำหนัก สะบัดชุดคลุมคุกเข่าถวายบังคม “กระหม่อม
เปาเจิ้ง ตูลาการสำนักศาลต้าหลี่ ถวายบังคมพะย่ะค่ะ”

พระสุรเสียงราบเรียบละมุน “ลุกขึ้นเถอะ”

เปาเจิ้งลุกขึ้น “กระหม่อมมีเรื่องกราบทูลพะย่ะค่ะ”

“ว่ามา!” เงินจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรสีหน้าท่าทางเอาจริงเอาจังของ
เปาเจิ้งก็สงบพระทัย ทรงอยากฟังว่าเขาจะกราบทูลสิ่งใด

เปาเจิ้งมองไปทางจันเจาที่อยู่ข้างตัว จันเจาพยักหน้า ปลดห่อสัมภาระ
จากแผ่นหลัง สองมือประคองไว้ เปาเจิ้งเดินขึ้นหน้าแท่นเปิดออก ด้านใน
เป็นบันทึกคดีพิพาท

“ที่กระหม่อมจะกราบทูลก็คือคดีสังหารขุนนางตรวจการพะย่ะค่ะ”

ให้สั้ยฟังจบแล้วให้ตื่นตะลึง เงินจสองเต๋ทรงได้ฟังแล้วก็ออกจะแปลก
พระทัย

“ยกคติเก่าขึ้นมาใหม่ด้วยเหตุใดกัน”

เปาเจิ้งทูลด้วยน้ำเสียงเข้มงวดจริงจัง “ฝ่าบาท คดีขุนนางตรวจการเจ้
หลักฐานหลายอย่างชี้ไปที่เต๋อเมี่ยว ขณะที่สามหน่วยงานร่วมไต่สวน เซวีย-
เหลียงกลับรับผิดชอบทุกข้อหา ต่อมาก็ตายอย่างพิสดาร กระหม่อมคิดว่ามีเงื่อนงำ
อย่างใหญ่หลวง จึงเดินทางไปไต่สวนหนึ่งเที่ยวเพื่อสืบคดีทางลับพะยะค่ะ”

เอ่ยถึงตรงนี้เปาเจิ้งก็มองเต๋อเมี่ยวแล้วเอ่ย “แม่เจ้ากระทำการรอบคอบ
ระมัดระวัง แต่หลังจากไต่สวน ก็ไม่มีความสามารถปิดบังแผ่นฟ้าด้วยมือ
เดียวเหมือนอยู่ในไต่สวน เดิมทีข้าคิดว่าไปคราวนี้ต้องลงแรงสั่นเปลืองกำลัง
กลับมิตาคิดว่าทันทีที่สอบถามก็เป็นเรื่องกรรมชั่วที่เจ้าก่อไว้ทุกแห่งหน!”

เปาเจิ้งคืบประชิดบิบั้นเต๋อเมี่ยวที่ละก้าว ท่าหน้อยอย่างโมโห “สิ่งที่เจ้า
เรียกว่าช่วยรักษาคณ ก็เป็นเพียงใช้ยาแปลกประหลาด บรรเทาอาการเจ็บปวด
ของคนป่วยเพียงชั่วครั้งชั่วคราว หน่วงเหนี่ยวเวลาในการรักษาช่วยชีวิตพวก
เขา ถึงขั้นทำร้ายหลายคนที่ไม่ถึงขั้นเสียชีวิต เพราะรักษาช้าไปจนต้อง
ตายอย่างทุกข์ทรมาน! เจ้ายังมีหน้าเอ่ยว่าเพื่อมหาสัทธิธรรมไม่กระทำเรื่องต่ำช้า
หรือ จิตใจเหี้ยมโหดอำมหิตเช่นนี้ เห็นชีวิตคนเป็นผักปลา ทำให้โลกมนุษย์
เป็นนรกโลกันตร์! มีหน้าเอ่ยว่าตนแสวงหาความดีงามอย่างนั้นรี”

เต๋อเมี่ยวตะลึงพริ้งเพริด สองตาเบิกโพลงขณะจ้องเปาเจิ้ง “เจ้า! เจ้า
เอ่ยเหลวไหล! ปรักปรำใส่ความข้า!”

เปาเจิ้งเดือดดาล “บันทึกคำสารภาพล้วนอยู่ที่นี้ เจ้ายังกล้าโต้แย้ง! ข้า
ยังนำพยานหลายคนเข้าเมืองหลวง บัดนี้รออยู่นอกประตูพระราชวัง”

เต๋อเมี่ยวสะท้านวูบ เอ่ยอันใดไม่ออกไปชั่วขณะ

เปาเจิ้งเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน “ลั้วตงซานคู่ซี้ขึ้นของเจ้ายอมตาย
เพื่อเจ้า ลูกสมุนของเขากะจัดพลัดไปเป็นโจรสวะ ฎกทางการจับกุมขณะ
ก่อคดี สารภาพความจริงเรื่องเจ้าสมคบคิดกับลั้วตงซานสังหารทำร้ายขุนนาง

ตรวจการแจ้งออกมาจนสิ้น คนเหล่านี้ถูกทางอำเภอให้อันควบคุมตัว และกำลัง
เดินทางเข้าเมืองหลวง!”

เต๋อเมี่ยวถอยกรูดหลายก้าวด้วยความตกใจ

เงินจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเต๋อเมี่ยวอย่างเย็นชาก่อนรับสั่ง “เจ้าหน้าที่!
จับกุมนาง!”

ทหารองครักษ์กรุกันขึ้นหน้า คิดจับกุมเต๋อเมี่ยว

แต่ตอนนั้นเองใบหน้านางพลันบิดเบี้ยวดูร้าย ล้วงเข้าไปในทรงอก หยิบ
กล่องเล็กใบหนึ่งออกมา

หลิวสุยเฟิงที่ยืนไม่ห่างพระวรกายเห็นความเคลื่อนไหวก็ได้แต่ร้องลั่น
“ฝ่าบาทระวัง!”

หลิวสุยเฟิงกระโจนขวางเบื้องหน้า ป้องกันฮ่องเต้ไว้ได้ทันห่วงที่

เต๋อเมี่ยวกระตุ่นกลไกในกล่อง เข้มเล็กบางกว่าขนวัวพลันยิงออกมา
ท่าใหญ่ สิ่งนี้คือ ‘เข็มพิรุณกระหนาดอกหลี’ ที่โต้วหมู่เทียนจุนมอบให้นางไว้
ก่อนหน้านี้

‘ยิงออกเห็นโลหิต วกกลางหาอัมมมงคล จับไวเร็วรี ราชันแห่งอาวูลับ’

อาวูลับลือชื่อในยุทธภพเช่นนี้ ไหนเลยหน่วยดาวพิมาตจะไม่รู้จัก
ความจริงแล้วหน่วยดาวพิมาตไม่เพียงรู้จัก ในคลังลับยังมีอาวูลจริง กระทั่ง
วิธีสร้างยังมีบันทึกไว้

ทันทีที่เต๋อเมี่ยวล้วงมันออกมา รุ่มาตาของหลิวสุยเฟิงก็หดเล็กลง
แทบจะก่อนเต๋อเมี่ยวกระตุ่นกลไก เขาก็สูดหายใจเข้าลึก ลำแดงพลังคำราม
วิเศษ

เสียงประดุจพยัคฆ์ร้อง ตามติดด้วยคลื่นเสียงขนาดมหึมา

คลื่นเสียงแผ่ขยาย เข้มพิชลอยหิวกลับไป ทว่าเข็มพิรุณกระหนาดอก
หลีชั้ดอกเป็นวงโค้งราวกับหน้าพัด ครอบคลุมบริเวณกว้าง แม้พลัง
คำรามวิเศษของหลิวสุยเฟิงแข็งแกร่ง แต่ดีดสะท้อนเข็มพิชที่อยู่ตรงหน้าจน
สะท้อนย้อนกลับไปเท่านั้น เข้มพิชที่อยู่บริเวณขอบนอกกลับซัดพุ่งใส่

รัชทายาทหลายเล่ม

ไผ่ลู่ยืนข้างรัชทายาทพอดี เห็นเช่นนั้นก็ไม่ทันคิดมาก ฝ่าเท้าเร็วเอาตัว
บังหน้ากอดรัชทายาทไว้ในอ้อมอก ใช้แผ่นหลังรับเข็มพิษ

จึกๆ... เข็มพิษทะลุเนื้อ หลายเล่มยังปักอยู่บนร่าง

ส่วนอีกทางหนึ่ง หลิวสวี่เฟิงลำแดงพลังคำรามวิเศษดีดสะท้อนเข็มพิษ
กลับไป เต๋อเมี่ยวไม่ทันตั้งตัว ถูกเข็มพิษปักใส่ร่างหลายเล่ม

เข็มพิษถูกระหน่ำดอกทูลีมีพิษร้ายแรงถึงเพียงใด นางไห้เหลยจะไม่รู้
ตกตะลึงใหญ่โตในบัดดล ไม่ทันคิดมากในชั่วขณะนั้น ด้วยความลนลาน
ร้อนรนจึงหมุนตัวคิดหลบหนี

เล่าลือในยุทธภพว่าบนเข็มพิษถูกระหน่ำดอกทูลีฉาบพิษร้ายแรง ทั้งดี
นกยูงและเห็นโลหิตปิดล้าคอ²²⁸ ไร้การรักษา

แม้เต๋อเมี่ยวเชี่ยวชาญเพียงศาสตร์ลวงตา แต่ขณะลำแดงศาสตร์ลวงตา
ก็จำต้องใช้ยาหลากหลายชนิด ซึ่งหมายความว่านางเองก็เป็นผู้เชี่ยวชาญการ
ใช้ยาผู้หนึ่ง

ยิ่งกว่านั้น เข็มพิษถูกระหน่ำดอกทูลีอยู่ในมือนางมาเนิ่นนาน มากน้อย
นางล้วนศึกษาวิเคราะห์มาบ้าง

แม้ด้นนกยูงมีพิษ แต่นางก็มั่นใจว่าแก้พิษได้ ขอเพียงให้นางกลับห้องพัก
ตนเอง นางมั่นใจว่าสามารถใช้ยาที่มีสะกดอาการพิษไว้ได้ชั่วคราว

แต่ว่าบัดนี้เวลานี้นางจะหลบหนีไปได้หรือ

นางเพ่งหมุนตัว กองทหารองครักษ์ก็ดาหน้าเข้ามา

ครั้นเห็นว่าจะจับกุมนางได้แล้ว รอบตัวเต๋อเมี่ยวพลันผุดหมอกควัน
อวลตลบ ทั้งร่างมลายหายไปไม่เห็นเงา

“นี่คือ...” เงินจ้ององเต้แปลกพระทัย ทรงพระดำเนิถอยหลังไปหลาย

228 ‘เห็นโลหิตปิดล้าคอ’ หรือต้นน้องยางขาว ผลสุกมีสีม่วงดำเข้ม รสขม มีพิษ ยางไม้
ก็มีพิษ

ก้าว กองทหารองครักษ์รีบตั้งโล่ป้องกัน

ทุกคนต่างสอดส่องมองหาสิ่งที่ศรอบด้านอย่างตื่นตะลึง องค์กรผู้หนึ่ง
พลันเข้าไปที่จัตุรัสนอกตำหนักพร้อมกับตะโกน “นางปีศาจอยู่ตรงนั้น!”

ทุกคนหันหน้าไปมอง เตอเมียวกำลังวิ่งอย่างแตกตื่นลนลานบนจัตุรัส
มีคนไล่ตามไปทันที แต่ตั้งหมิงกับหลิวสวี่เพ่งย่นคิ้วกันเบื้องหน้าห้องแต่ไม่
ขยับเขยื้อน

ไต้ล้วยปล่อยตัวรัทธายาท ถามเสียงร้อนใจ “รัทธายาทไม่เป็นไรกระมัง”

รัทธายาทตอบอย่างตื่นตัน “ข้าไม่เป็นไร ท่าน...ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

เหยากวเร่งมาข้างตัวไต้ล้วยปลางอุทาน “แยะแล้ว เจ้าถูกเข็มพิษ!”

ไต้ล้วยฉีกยิ้ม กล่าวกับรัทธายาทและเหยากว “ข้าไม่เป็นไร เข็มพิษ
เล็กจ้อย ทำร้ายข้าไม่ได้!”

เขาหันไปมองเห็นเงาร่างเตอเมียววูบไหวประหลาดปรากฏที่ชายขอบ
จัตุรัส กอดแค้นเสียงเฮอะเย็นชามิได้ “ก็แค่ศาสตร์ลวงตา มีอันใดมหัศจรรย์!”
พูดพลางชักเท้าไล่ตามออกจากตำหนักไป

“ข้าไปกับเจ้า!” เหยากวร้องขึ้น แล้วตามติดไปอย่างกระชั้น

บนทางเสด็จเตอเมียววิ่งหนีไปเบื้องหน้าอย่างรีบร้อน ที่เผชิญหน้าเป็น
โค่วจุ่นและบรรดาขุนนางมากมายที่วิ่งเหยาะๆ พลังกระหืดกระหอบเข้ามา
นางกลอกตาไปมาขณะวิ่งขึ้นไปเผชิญหน้าแล้วเอ่ย “ขุนนางทุกท่าน
รีบคุ้มกัน รีบคุ้มกัน!”

โค่วจุ่นและคนอื่นๆ ต่างเพ่งมองไปอย่างตื่นตระหนก ผู้ที่วิ่งเข้าหาพวก
เขาอย่างรีบร้อนเป็นเงินจงฮ่องเต้ “ฝ่าบาท! ไฉนทรงลนลานแตกตื่นเพียงนี้”

เงินจงฮ่องเต้ทรงกุมหัวไหล่ที่ได้รับบาดเจ็บ ทรงวิ่งพลางตะโกน “มือ
สังหาร! มือสังหารฆ่าเตอเมียวกับลูกศิษย์ ทั้งยังคิดสังหารเรา ขุนนางทุกท่าน
รีบคุ้มกัน!”

โค่วจุ่นและขุนนางอื่นๆ ต่างตะลึงงัน “อันใดนะ!”

ตอนนี้เองที่ไต้ส่วยกับเหยาถวี่มาถึง

เงินจ้งฮ้องเต๋ทรวงชี้ไปที่ไต้ส่วยกับเหยาถวี่ “พวกเขาคือมือสังหาร!”

โค่วจุ่นและบรรดาขุนนางมองไปที่ไต้ส่วยและเหยาถวี่ ในสายตาของพวกเขา ทั้งคู่เป็นมือสังหารสวมชุดดำถือดาบไล่ตามมาด้วยท่าทางดุันโหดเหี้ยม

โค่วจุ่นเบิกสองตาโพล่ง พลังตะคอกเสียงดัง “ฝ่าบาทรีบเสด็จ! แม้กระหม่อมต้องตายก็จะขัดขวางมันไว้!” พูดพลังฮ้อสองแขนออกกว้าง ก่อนกระโจนเข้าไปสู่มือสังหารชุดดำ

บรรดาขุนนางใหญ่ต่างกระโจนไปเบื้องหน้าพร้อมกับตะโกน “ถว้ายการอารักขาฝ่าบาท!”

ไต้ส่วยกับเหยาถวี่เห็นบรรดาขุนนางอย่างโค่วจุ่นกระโจนเข้าหาอย่างบ้าคลั่ง ก็อดยืนนิ่งอย่างมีนงมิได้

“ขุนนางเหล่านี้เป็นอะไรไปแล้ว” ไต้ส่วยถามอย่างแปลกใจ

“สีหน้าพวกเขาผิดปกตินัก” เหยาถวี่ทำหน้าจ้อง

ไต้ส่วยปล้นกระจางแจ้ “ແ່แล้ว! พวกเขาคงอยู่ในห้วงลวงตา!”

บัดนี้เหล่าขุนนางใหญ่ต่างกระโจนมาถึงตัวไต้ส่วย ออกหมัดชก ใช้ขาเตะถีบ

ไต้ส่วยถูกขัดขา ทั้งมิกล่าทำร้ายขุนนางใหญ่บาดเจ็บ ได้แต่ต้านรับการต่อยตี

เหยาถวี่แหลลบลพพลังร้องอย่างตกใจ “ไต้ส่วย รีบคลายศาสตร์ลวงตาพวกเขา!”

ไต้ส่วยถูกต่อยตีพลังร้องบอก “เจ้าต้องลากพวกเขาออกไป ให้มีข้ออ้างก่อนสิ!”

เต๋อเมี่ยววิ่งไปไกลอย่างเร่งร้อน แล้วหันกลับไปมองพวกเขาแวบหนึ่ง ด้วยรอยยิ้มเย็นเยะหยัน ก่อนแฝงตัวเข้าสู่ความมืดมิด

ภายในตำหนักตำซึ่งมีสภาพน่าอเนจอนาถ ทหารองครักษ์ลำเลียง

ซากศพของสหายผู้พลีชีพไปยังด้านนอก เหลืออวีนกงสั่งการบรรดานางข้าหลวงและขันทีปิดกวาดทำความสะอาด เคลื่อนย้ายวัตถุชิ้นส่วนแตกหักของหุ่นสัตว์กลไกออกไป

ไคหยางเฝ้าอยู่ข้างร่างของเมิ่งตงอย่างเลื่อนลอย สองทหารองครักษ์เดินผ่านข้างตัวนาง เห็นไคหยางในสภาพนี้ต่างก็ส่ายหน้า ก่อนไปทามลำเลียงศพผู้อื่นก่อน

ตั้งหมิงและหลิวสุยเฟิงยืนอยู่อีกฟาก หลิวสุยเฟิงกวาดตามองสภาพอลหม่าน ตั้งหมิงกลับจذبจ้องช่องเต็กับช่องเขาที่ทรงสนทนากันเสียงเบาอยู่ไกลๆ ด้วยสายตาเย็นเยียบ รัชทายาทเองก็ยืนอยู่ข้างพระวรกายช่องเต็

บนจัตุรัส ชั้นที่ขึ้นผู้น้อยหลายคนคิดย้ายพลุไฟที่จัดตั้งตรงนั้นออกไป

ไคหยางซึ่งกอดศพของเมิ่งตงมองไปเบื้องหน้าอย่างใจลอย เมื่อประสบกับเหตุการณ์นี้ก็ได้สติกลับมาฉับพลัน นางวางเมิ่งตงลงอย่างแผ่วเบา ก่อนเดินไปทางช่องเต็กับช่องเขา

ช่องเต็ตรัสสุรเสียงเบากับช่องเขาและรัชทายาท ทอดพระเนตรไคหยางซึ่งเดินนำตานองหน้าเข้ามา ก็อดชะงักมิได้ ทั้งช่องเขาและรัชทายาทต่างมองนางพร้อมกัน

“ฝ่าบาท หม่อมฉัน... ขอพระราชทานพระราชนุญาตจุดชนวนพลุไฟเพคะ”

เงินจงช่องเต็ทรงตกตะลึงก่อนตรัสถาม “อันใดนะ!”

น้ำตาสองสายค่อยๆ ไหลพรากผ่านพวงแก้มของไคหยาง นางสะอื้นก่อนเอ่ยซ้ำอีกครั้ง “หม่อมฉันขอพระราชทานพระราชนุญาตจุดชนวนพลุไฟเพคะ”

รัชทายาทเอ่ยอย่างไม่เข้าใจ “เมื่อครู่ผู้บังคับการตั้งหมิงกล่าวแล้วว่าพลุไฟนั้นมีกลไกร้ายคนได้”

ไคหยางยืนกราน “ไม่! เมิ่งตงบอกว่านั้นเป็นเพียงพลุไฟ หม่อมฉัน

เชื้อเขาพะคะ”

เงินจงฮ่องเต้ชมวดพระชนง ทรงคิดทวาด แต่ถูกหลิวเออร์ที่อยู่ด้านข้างรังไว้ จึงทรงเงียบ

หลิวเออร์มองไคหยางอย่างเห็นใจ พยักหน้าพร้อมกับเอ่ย “เจ้าไปเถอะ”
ไคหยางมองหลิวเออร์อย่างซาบซึ้ง ถวายบังคมพลางกล่าวอย่างแผ่วเบา “ขอบพระทัยเหินยงเหินยงที่ประทานอนุญาตพะคะ!”

นางหมุนตัวเดินกลับมายังร่างของเมิ่งตง ก้มหน้าลงกระซิบข้างหูเมิ่งตง เพื่อบอกบางอย่าง

เงินจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรหลิวเออร์อย่างไม่เข้าพระทัย หลิวเออร์มองด้านหลังของไคหยางพร้อมกับเอ่ยเสียงเบา “คำว่า ‘รัก’ เป็นทุกซ์ที่สุด”

ไคหยางกำลังยกร่างเมิ่งตง ทว่าอ่อนด้อยด้านพลังกำลัง หลิวสุยเฟิงเห็นแล้วได้แต่ส่ายหน้าทอดถอนใจ เดินเข้าไปช่วยนางอุ้มร่างเมิ่งตงขึ้นมา แล้วเดินออกไปนอกตำหนักพร้อมกัน

ตอนนี้องเงินจงฮ่องเต้ทรงดึงมือของหลิวเออร์ “ไป พวกเราก็คงไปด้วย”
หลิวเออร์มองทางฮ่องเต้ก่อนพยักหน้าแผ่วเบา รัชทายาทก็รีบติดตาม
ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่าบัดนี้ที่ปลายรองพระบาทของเงินจงฮ่องเต้มีเข็มเล็กละเอียดราวกับขนวัวปักอยู่ตั้งแต่เมื่อใด เข็มนั้นโผล่พ้นจากรองพระบาทมาเพียงส่วนเดียว เด่นชัดว่าตัวเข็มปักเข้าไปในเนื้อแล้ว

ทันทีที่ฮ่องเต้เสด็จออกจากตำหนัก ทหารองครักษ์ต่างถือโล่วิ่งเข้ามา ยืนเรียงแถวเป็นระเบียบ ก่อเป็นกำแพงโล่กันเบื้องหน้าพวกเขา

ผู้ที่อยู่ในกำแพงโล่โผล่แค่ใบหน้า ขณะที่รัชทายาทซึ่งมีรูปร่างเล็ก กระทั่งใบหน้าก็ถูกบังมิด

เงินจงฮ่องเต้ทรงชมวดพระชนง ทอดพระเนตรไปด้านข้างที่มีโจวไหว-เจิ้งและเหลยอวีนกงยืนอยู่

โจวไหวเจิ้งรีบทูลอธิบาย “ฝ่าบาททรงสูงศักดิ์ทรงพระเกียรติ ระวังไว้ก่อนเป็นดีพะยะคะ”

เหลยอวีนงก็พยักหน้าอย่างเห็นดีเห็นงามด้วย “ถูกต้อง! ถูกต้อง!”
ด้วยความจำใจ จึงได้แต่หันพระพักตร์ไปทางจัตุรัส
ไคหยางคุกเข้าข้างเดียวกับพื้น ให้เมิ่งตงเอนพิงบนหน้าขาของนาง มือ
อีกข้างก็ถือคบเพลิง

แสงเพลิงส่องสะท้อนใบหน้านางจนสว่างไสว สองตาสาดประกายระยิบ
ระยับ

ตอนนี้เองเหยากวรงกับไต้ล้วยวิ่งกลับมาในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ยน่าอนาถ
ด้านหลังตามติดมาด้วยไค่วจุ่นและบรรดาขุนนางอื่นๆ

เห็นฉากนั้นบนจัตุรัส ขุนนางต่างก็หน้าตาตื่น

ไต้ล้วยกับเหยากวรงวิ่งขึ้นหน้าไปยืนข้างกายหลิวส่วยเฟิง

เหยากวรงถามหลิวส่วยเฟิงเสียงเบา “ตำหลิ่ว นี่ทำอันใดกัน”

หลิวส่วยเฟิงส่ายหน้า ไม่เอ่ยตอบ

กลางจัตุรัส ไคหยางกอดเมิ่งตง ก้มหน้ามองใบหน้าของเขาส่งประกาย
หนึ่ง ก่อนเอ่ยเสียงสั้น “พี่เมิ่ง พวกเราดูพลูไฟพร้อมกัน”

ไต้ล้วยสาวเท้ายาวๆ เข้ามาพลงเอ่ย “ยังมีพวกเรา!”

ไคหยางเงยหน้า พบว่าไต้ล้วยกับเหยากวรงยืนอยู่เบื้องหน้า จึงออกจะ
แปลกใจ จากนั้นก็ยิ้มด้วยความตื่นตันใจ

หลิวส่วยเฟิงถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก้าวเท้าเชื่องช้าเข้าไปยืนม่นอยู่ตรง
นั้นเช่นกัน

ตั้งหมิงก็ก้าวเชื่องช้าเข้ามายืนเคียงข้างพวกเขาในเวลาติดๆ กัน

ไต้ล้วยกับเหยากวรงมองเขาอย่างประหลาดใจก่อนเอ่ย “ได้ให้ผู้บังคับการ
ท่าน...”

สีหน้าตั้งหมิงเข้มงวดเคร่งขรึม ปรายตามองพวกเขาแวบหนึ่ง ก่อนแค่น
เสียงเอ่ย “หน่วยดาวพิฆาตของข้าร่วมใจเป็นหนึ่ง หรือคิดกิดกันตาเฒ่าอย่าง
ข้า”

ไต้ล้วยส่ายหน้าพลงตอบ “ข้าคิดว่าแต่ไรมาผู้อาวุโสตั้งหมิงเคร่งครัด

เข้มนวด ไม่เห็นแก่หน้าใคร...”

ตั้งหมิงแค้นเสียงเฮอะคราหนึ่ง

ไคหยางมองพวกเขาอย่างซาบซึ้ง สูดกลิ่นอายอื่นพร้อมกับยืนคบเพลิง
ไปจ่อสายขนวน สายขนวนถูกจุดเป็นประกายเสียงดังเปรี้ยะประ๊ะ

สายขนวนเผาไหม้จนสิ้น ก่อนจะมีเสียงฟัวดังสนั่นก้อง แสงสว่างราวกับ
ดาวตกพุ่งทะยานแหวกม่านเมฆ ระเบิดเสียงดังปังเป็นรูปหัวใจขนาดมหึมา
กลางฟากฟ้าสูง ล่องสว่างไปทั่ว

พลุไฟระเบิดเปล่งแสงกลางท้องฟ้าติดต่อกันยาวนาน งดงามหลากสีสัน
หาใดเปรียบ บ้างคล้ายดอกเบญจมาศทองผลิบาน งามสะพรั่งละลานตา บ้าง
เป็นรูปตัวอักษรอวยพร ‘คู่เคียงนิรันดร์’ ‘สุขสวัสดิ์ร่มเย็น’ มีรูปนกเคี้ยงปีก
บินคู่

ทุกคนต่างแหงนเงยทัศนาด้วยแววตาตื่นตะลึง ไม่มีผู้ใดเปล่งวาจา

ฮ้องเต้สบพระเนตรกับฮองเฮา ทรงกุมมือนางแผ่วเบา

เหยาทวนกับไท่ลู่เขยิบเข้าใกล้กันโดยไม่รู้ตัว แบนไหล่แอบอิงเคียงคู่

ไคหยางกอดเมิ่งตงไว้แน่นอ้อมแขนขณะนั่งอยู่กับพื้น แหงนมองท้องฟ้า
อันงดงามโชติช่วง ศีรษะของเมิ่งตงพิงอยู่ที่ต้นคอไคหยาง สีนํ้าสงบราบเรียบ
คล้ายหลับสนิทไปกระนั้น

ไคหยางอมยิ้มขณะเงยหน้ามองท้องฟ้า น้ำตารินไหลโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว
ภาพอดีตผุดขึ้นในสมองไม่ขาดสาย

“ท่านรับคำไหว้วานของข้าแล้ว?”

“ข้าไม่เพียงรับงานเจ้า ยังคิดเชิญเจ้าดื่มชา มิทราบว่ามีนางให้เกียรติ
หรือไม่”

“เป็นเกียรติอย่างยิ่ง”

...

“พบพานเป็นจุดเริ่มแห่งวาทสนา ได้รู้จักเป็นวาทสนา ได้ประสบพบเจออีก
หรือไม่... ยังต้องดูวาทสนาสืบต่อของพวกเรา แม่นางมิต้องยึดมั่นถือมั่นเกินไป”

“เช่นนั้น... ท่านว่าวาสนาเป็นชะตาฟ้าลิขิตหรือไม่”

“หากทุกสิ่งอย่างเป็นฟ้าลิขิต เช่นนั้นเรามีชีวิตอยู่อย่างน่าเบื่อเสียนี้
กระไร”

“ในเมื่อวาสนามีฟ้าลิขิต เช่นนั้นต่อไปข้าจะมาให้บ่อย อาศัยตน
แสวงหาวาสนาได้พบพบอีกครั้ง”

...

“ท่านทำออกมาได้จริง? ฝีมือไม่เลว”

“แค่ไม่เลวหรือ”

“ไม่ เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ แต่คำนึงถึงความถ่อมตนของบางคน ข้า
จึงช่วยเขาถ่อมตนสักหน่อย”

...

“ว่าอย่างไร แม่นางไม่ชอบหรือ เช่นนั้นคืนให้ข้า...”

“ของข้า!”

“ได้ๆ ของเจ้า ไม่มีผู้ใดแย่งกับเจ้า”

...

หยาดน้ำตาความโหลมาตามร่องแก้มของโคหยาง หยดน้ำตาต้องแสง
พลุไฟเป็นสีล้นหลากหลายแตกต่าง จนกระทั่งแตกกระเซ็นเมื่อตกต้องพื้น

เงินจงฮ่องเต้ทรงกุมมือของหลิวเอ๋อร์ฟางแห่งพระพักตร์ชมดูพลุไฟ
ขณะทอดพระเนตรยังคงแย้มพระสรวลเล็กน้อย แต่กลับทรงหงายหลังล้ม

หลิวเอ๋อร์ที่กุมพระหัตถ์ฮ่องเต้ และรัชทายาทที่อยู่ด้านข้างต่างตกใจ
ยามหันไปมอง

หลิวเอ๋อร์กิริตร้องอย่างเสียขวัญ “ฝ่าบาท! ฝ่าบาท!”

ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่าปลายรองพระบาทของเงินจงฮ่องเต้มีเข็มพิษปัก
อยู่เล่มหนึ่ง ทั้งยังเปล่งสีล้นหลากหลายท่ามกลางพลุไฟที่ระเบิดเป็นประกาย
บนฟากฟ้า งดงามดาดดาฯ คล้ายนกยูงกำลังรำแพน

ภายในตำหนักผุ๑หนึ่ง

เงินจ๑งฮ่องเต้ทรงนอนบนแท่นบรรทมโดยมิได้ผลัดเปลี่ยนฉลองพระองค์ แพทย์หลวงผุ๑หนึ่งจับพระชีพจร ขณะที่แพทย์หลวงอีกท่านยืนขมวดคิ้วแน่นอยู่ด้านข้าง

แพทย์ผู้จับพระชีพจรส่ายหน้า ความกังวลฉายชัดบนใบหน้าขณะเงยขึ้นสบตากับแพทย์หลวงอีกท่าน

หลิวเอ๋อร์คืบหน้าขึ้นมาหนึ่งก้าว ก่อนสอบถามด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก “ฝ่าบาททรงเป็นอย่างไรบ้าง”

“เหนียงเหนียง ฝ่าบาททรงต้องพิษประหลาด กระหม่อมไร้ความสามารถ ไม่อาจรักษาพิษร้ายแรงขึ้นนี้ได้พะย่ะค่ะ!” แพทย์หลวงประสาณมือค้ำับอย่างจ๑นใจ

หลิวเอ๋อร์เอ่ยอย่างตื่นตะลึง “ต้องพิษร้ายแรง!? เป็นไปได้อย่างไร”

“เหนียงเหนียง พระชีพจรของฝ่าบาทจากแรงเป็นอ่อนพร๑ง บีบตัววิฤ๑ติ ประเดี๋ยวบ๑บาง ประเดี๋ยวล๑เร็ว คล้ายนิ้วติดกระทบศิลา นี่เป็น... นี่เป็น...”

“หุบปาก!” หลิวเอ๋อร์เตือนต๑ลยั้ง

สองแพทย์หลวงคุกเข๑ลง เอ่ยอย่างห้วนแ๑ง “ขอเหนียงเหนียงประ๑ทานอภัยพะย่ะค่ะ!”

รัชทายาทคุกเข๑ลงอย่างแ๑ง คลานเข๑หลายก้าวไปถึงเบ๑งหน้าแท่นบรรทม กุมพระหัตถ์เงินจ๑งฮ่องเต้ไว้ น้ำตาไหลขณะร้องเรียก “เสด็จพ่อ! ต้องทรงฟื้นขึ้นมาแน่นอน เสด็จพ่อ!”

โจวไหวเจ๑งและเหลยอวี่งหงหน้า๑ต๑ตื่นด้วยความกังวล

ไค่วจุ่นมีสีหน้าก๑ล๑ดก๑ลุ่ม

หลิวเอ๋อร์หันไปมองต๑งหมิงอย่างตื่นตระหนก แฝงด้วยความคาดหวังและวิ๑วอน

ต๑งหมิงบัดนี้กำลังมองพระวรกายที่ทอดยาวบนแท่นบรรทม สาย๑ตาที่

เคลื่อนไหวด่วนเพื่อพลันชะงักนิ่ง เดินขึ้นหน้าไปค้อมเอวหนีบเข็มแหลมคม
ตรึงรองพระบาท ก่อนดิ่งมันออกมา

โจวไห่โจ้วร้องเสียงหลง “นี่มิใช่เข็มพิษที่นางปีศาจต่อเมียวอิงออกมา
หรือหรือ”

เหลยอวี่นกร้องอย่างตกใจ “ฝ่าบาททรงถูกเข็มพิษหรือ”

หลิวเอ๋อร์รับย่างสองก้าวเข้าไปใกล้ตั้งหมิง “ผู้บังคับการตั้งหมิง ยาพิษ
ที่ฝ่าบาททรงได้รับ... ท่านแก้ได้หรือไม่”

ตั้งหมิงจ้องเข็มพิษภายใต้แสงโคม ยกขึ้นสุดตมก่อนสีหน้าจะหนักอึ้ง
ขึ้นทันที

โค่วจุ่นทำหน้าเครียดขณะมองเขา “ผู้บังคับการตั้งหมิง? พิษที่ฝ่าบาท
ทรงได้รับมีทางแก้หรือไม่”

ตั้งหมิงมองโค่วจุ่นด้วยสีหน้าหนักอึ้งก่อนส่ายหน้า มองไปทางหลิวเอ๋อร์
แล้วกล่าว “เหนียงเหนียง สมควรเรียกชุมนุมขุนนางบุ๋นญี่สำคัญ...”

หลิวเอ๋อร์ผวาถอยกรูดไปสองก้าว “ท่านหมายถึง?”

ตั้งหมิงพยักหน้าเชื่องช้า “พิษนี้พบเห็นได้ยากยิ่ง กระหม่อมศึกษา
ศาสตร์การแพทย์มาตลอดชีวิต ยังพบเห็นเพียงครั้งเดียวเมื่อยังหนุ่ม”

“พิษนี้?” เสียงของหลิวเอ๋อร์สั่นเครือ

“พิษนี้มีชื่อว่า ‘พรากวิญญาน’ ผู้ถูกพิษไม่มียารักษา!” สีหน้าตั้งหมิงไม่
น่าดูชม “พิษนี้เล่ากันว่าประกอบจากดินกัญและหงอนกระเรียนแดง²²⁹ ผสม
ผสานกับยาพิษแตกต่างกันอีกห้าประเภท ต่อให้เป็นผู้หลอมยานี้ขึ้นในขั้นแรก
ก็ไม่ว่าจะหลอมยาแก้พิษออกมาได้”

ฟังวาจานี้ ทั้งร่างหลิวเอ๋อร์ก็นิ่งงนจนเกือบจะล้มลงไปกองกับพื้น

“เหนียงเหนียง!” สองนางก้านลรีบเข้าไปประคอง

สีหน้าโค่วจุ่นหนักอึ้งขณะมองไปทางฮ่งเต๋ ก่อนสอบถามตั้งหมิง

229 สารพิษ ออกไซด์ของสารหนู

“ฝ่าบาท... ยังทรงมีเวลาอีกเท่าใด”

ตั้งหมีงมองเขาปราดหนึ่ง สายหน้าเคร่งเครียดพลางตอบ “ถูกพิษพราก
วิญญาณก็หมดหวังจะฟื้น เวลาของฝ่าบาทมีไม่ถึงช่วงไ่ก่ขึ้นแล้ว”

โค่วจุ่นอึ้งงันราวกับไ่ไม้ทันทิ

จ้าวเงินผู้เป็นรัชทายาทได้ฟังก็ปล่อยโฮเสียงดังลั่นหน้าแท่นบรรทม
“เสด็จพ่อ ทรงอย่าจากไป ทรงอย่าจากไป...”

หลิวเอ๋อร์สุดหายใจเข้าลึกๆ ไม่หวั่นไหวเหมือนเมื่อครู่ ใบหน้านาง
เประโไปด้วยคราบน้ำตา สองตาลับลง เอ่ยเสียงราบเรียบ “พวกท่านล้วน...
ออกไปเถอะ”

เหลยอวินกงกล่าว “ขอเหนียงเหนียงทรงเห็นแก่พระพลานามัยเป็น
สำคัญพะยะคะ”

หลิวเอ๋อร์หลับตาพร้อมกับพยักหน้า พยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ของ
ตนเอง ทว่ายังมีน้ำตาร่วงพรูลงมาอย่างไม่อาจควบคุมได้ “ล้วนออกไปเถอะ...
ออกไปเถอะ...”

โค่วจุ่นและตั้งหมีงต่างลั้งเล แต่ก็ถอยออกมาอย่างเชื่องช้า คนอื่นก็ทำ
เช่นเดียวกัน

หลิวเอ๋อร์เดินเชื่องช้ามายังข้างแท่นบรรทม

รัชทายาทเงยหน้าขึ้น ำให้น้ำตานองขณะมองหน้านาง “ท่านแม่!”

หลิวเอ๋อร์ลูบศีรษะจ้าวเงิน “ลูกเงิน เจ้าก็ออกไปเถอะ แม่... อยากอยู่
ตามลำพังกับเสด็จพ่อของเจ้าสักครู่”

จ้าวเงินแหงนหน้าที่เประโคราบน้ำตา สีหน้าอาวรณไม่เอยากจากไป
“ท่านแม่...”

หลิวเอ๋อร์มอเงินจงฮ่องเต้ที่ทรงสลบไสลไม่ฟื้น กล่าวด้วยน้ำเสียง
อึมครึม “หากเสด็จพ่อของเจ้าทรงเกิดเรื่องไม่คาดคิด เจ้าต้องรับภาระมากมาย
ทันทิ ออกไปเถอะ มีเรื่องใดให้ขอคำชี้แนะจากโค่วเซียงกง”

จ้าวเงินมอเงินจงฮ่องเต้อย่างไม่เอยากจากพราก ก่อนถอยออกจาก

ห้องไป

ใต้ระเบียงทางเดินนอกตำหนัก ตั้งหมิงและไควจุ่นยืนอยู่ด้วยกัน
 เหลยอวีนกงและโจวไหวเจิ้งยืนเฝ้าสวดอยู่อีกฟาก

ตั้งหมิงมองไควจุ่นแวบหนึ่ง ก่อนเอ่ยเสียงต่ำ “บรรดาขุนนางใหญ่นาง
 คงรอข่าวอยู่ด้านนอก ไควเซียงกง...”

“ข้าเข้าใจแล้วว่าสมควรทำอะไร” ไควจุ่นพยักหน้า คิดจะหมุนตัว
 ออกไปพลันชะงักกึก มองตั้งหมิงด้วยความหวังริบหรี่ “ผู้บังคับการตั้งหมิง
 ฝ่าบาท... หมดหนทางเยียวจริงหรือ”

ตั้งหมิงพยักหน้าเชื่องช้า

ดวงตาไควจุ่นหลุบลง เอ่ยเสียงทุ้ม “ข้ารู้แล้ว”

ในตอนนี้องค์รัชทายาทเดินออกมาด้วยผีเท้าหนักอึ้ง

เหลยอวีนกงรีบคลานเข้าขึ้นหน้ามาสองก้าว โถมกอดขารัชทายาท
 “รัชทายาท! รัชทายาท! ฝ่าบาททรงเป็นอย่างไรบ้างพะย่ะค่ะ”

โจวไหวเจิ้งรีบมาหยุดตรงหน้า มองเขาตาปริบๆ

รัชทายาทส่ายหน้าช้าๆ ปาดเช็ดน้ำตา เห็นไควจุ่นก็รีบเดินเข้าไปกล่าว
 “ไควเซียงกง”

ไควจุ่นพยักหน้ากล่าว “ข้าตามรัชทายาทไปลอบขวัญบรรดาขุนนาง
 ก่อน พระอาการของฝ่าบาทตอนนี้ไม่เหมาะจะเปิดเผย ทว่าขุนนางที่เป็นที่ไว
 ้วางพระทัยต้องลอบประกาศให้ข้าวังมารับพระบัญชาแล้ว”

รัชทายาทประสานมือค้ำับ ตอบเสียงส่ออื่น “จิตใจข้าสับสนวุ่น ลังเล
 อับจนหนทาง ล้วนอาศัยไควเซียงกงตัดสินใจ”

ไควจุ่นถอนหายใจเอือกหนึ่ง เดินไปด้านนอกพร้อมรัชทายาท

ตั้งหมิงมองโจวไหวเจิ้งและเหลยอวีนกงที่เพ็งลุกขึ้น ก่อนเดินขึ้นหน้า
 มาหนึ่งก้าว

“โจวกงกง เหลยกงกง”

นางฐิรวาตะที่หัวใจตนเอง จากนั้นก็พลิกมือ ของเหลวลีแดงเข้ามาจับ
อำพันผุดขึ้นที่กลางทรวงอก ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นของแข็ง ร่วงหล่นลงบน

ฝ่ามือนาง

วัดถูกรวากับอำพันแดงเข้มแปลงสภาพ ค่อยๆ แยกตัวเป็นวัตถุธูปทรงหยดน้ำสองชิ้น

หลิวเอ๋อร์หยิบขึ้นมาหนึ่งชิ้น ค่อยๆ ยื่นเข้าไปตรงพระโอบุสที่ปิดสนิทของเงินจงฮ่งเต้ เอ๋อเสียงเบา “เหิงหลง²³⁰” นี่คือนักอสูรของข้า ข้าแบ่งมันเป็นสองส่วนให้เข้าสู่ร่างท่านโดยตรงเพื่อต่อชีวิตของท่าน นับจากนี้ท่านกับข้าร่วมดวงชะตาเดียวกัน ท่านรอด ข้ารอด! ท่านตาย ข้าตาย!”

พูดจบนางก็พลิกหมุนมือที่ถือกุ๊อัสซีวิกตกลงบนริมพระโอบุส

นอกตำหนักต้าซิง บรรดาขุนนางใหญ่ต่างชุมนุมกัน ไคว่จุ่นประคอง
รัชทายาทพลางกล่าวบางอย่าง

ตั้งหมิงเดินเข้ามาด้วยฝีเท้าเร็ว กวาดตามองทางนั้นคราหนึ่ง ตอนนั้นไท่ส่วย เหยากง และหลิวส่วยเฟิงที่รออยู่ด้านข้างรีบก้าวขึ้นหน้า

ตั้งหมิงกวาดตามองพวกเขาแวบหนึ่งแล้วถาม “ไคหยางล่ะ”

“นางไปจัดการศพของเมิ่งตง” หลิวส่วยเฟิงตอบ

ตั้งหมิงพยักหน้าแล้วมองไปทางไคว่จุ่นและรัชทายาท กำชับด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “พวกเจ้าตามเข้ามา!”

พูดจบเขาก็หมุนตัวจากไป หลิวส่วยเฟิงและคนอื่นต่างมองหน้ากันเล็กน้อย รีบก้าวเร็วๆ ตามไป

ทั้งหมดมาถึงตำหนักข้างแห่งหนึ่ง ตั้งหมิงปิดประตู เอ๋อเสียงเบาหลายประโยค

“อันไคนะ! เตอเพย... อา... ไม่สิ! ฮองเฮามีวรยุทธ์?” ไท่ส่วยตื่นตะลึง ตั้งหมิงพยักหน้าเล็กน้อย “ไม่เพียงเป็นวิทยายุทธ์ ยังฝีมือสูงส่งยิ่งนัก”

²³⁰ ‘หลง’ เป็นคำเรียกที่ภรรยาใช้เรียกสามีตนเอง

ทั้งหมดต่างมองหน้ากันอย่างแปลกใจ
หลิวสุยเฟิงขมวดคิ้วขณะกล่าว “ต่อให้ทรงมีวรยุทธ์ก็ไม่กระไร ในฐานะ
ของเธอ ไม่อาจแสดงออกว่ามีความสามารถรำหอกร้ายทวนก็สมเหตุสมผล”

ตั้งหมิงยิ้มเย้นชาแล้วกล่าว “ก่อนหน้านี้มันต่อเพยถูกกุ่พิษ ต่อมาปลดปล่อย
ให้ต่อเมี่ยวกำเรียบสืบสานในพระราชวัง เกือบเอาชีวิตสิ้นไฉนเหริน หลังจาก
นั้นกุ่พิษนี้ก็คลี่คลายไปอย่างน่าอัศจรรย์ ข้ายังคงสงสัยมาโดยตลอด เพียงแต่
ไม่ว่าข้าจะขบคิดอย่างไร ก็ไม่เคยคิดไปถึงต่อเพย เพราะคิดไม่ออกอย่าง
แท้จริงถึงเหตุผลที่นางกระทำเช่นนี้ แต่ว่า...”

ตั้งหมิงสูดหายใจเข้าลึกๆ เริ่มก้าวเรื่องเข้ามาในตำหนัก “เมื่อครู่ต่อ-
เมี่ยวถูกเปิดโปงโฉมหน้าที่แท้จริง ขณะถูกเข่าอย่างลนลานกับพื้น ข้าสังเกต
เห็นว่าคนที่นางคุกเข่าขอร้อง มีใช้อย่างใด แต่เป็น... ต่อเพย!”

“อีกอย่าง...” ตั้งหมิงยิ้มเย้นชาก่อนเอ่ย “ไม่รู้ว่าคุณเจ้าจับสังเกตได้
หรือไม่ ขณะที่ต่อเมี่ยวจะเอ่ยปากขอร้อง ต่อเพยก็ถอนตัวดีดักทันหัน ต่อ-
เมี่ยวจึงจวนหนทางเปล่งวาจา...”

ตั้งหมิงมองทุกคน “วิธีการประเพณีนี้ นอกจากสกัดจุดก็มีเพียง...”

“กุ!” หลิวสุยเฟิงโพล่งออกมาคำหนึ่ง

“มิผิด ก็คือกุ!” ตั้งหมิงหรีตา “เมื่อเป็นเช่นนี้ เรื่องที่ถูกกุ่พิษก่อนหน้านี้
เป็นไปได้มากกว่านางกำกับและแสดงเอง!”

ไต้ล้วยถามอย่างฉงน “พวกท่านหมายถึง... เหนียงเหนียงกับต่อเมี่ยว
แท้จริงแล้วเป็นพวกเดียวกัน?”

เหยากวงออกปากอย่างคาดไม่ถึง “มิใช่กระมัง เหนียงเหนียงรักลึกซึ้ง
กับฝ่าบาท ไฉนนางจะทำร้ายฝ่าบาท”

“นี่คือสิ่งที่ข้าอยากรู้ให้กระจ่าง” ตั้งหมิงมองหลิวสุยเฟิงด้วยสีหน้าจริงจัง
“เหวินฉวี!”

หลิวสุยเฟิงรีบขึ้นหน้ามามาหนึ่งก้าว ประกมมือเอ่ย “ขอรับ!”

“หากวันนี้ข้าเสียชีวิตในวัง ให้เจ้ารับตำแหน่งผู้บังคับการ กำกับดูแล

หน่วยดาวพิฆาต!” ตั้งหมิงกำชับเสียงทุ้ม

หลิวสุยเฟิงตกใจ หลุดปากถาม “อันใดนะ! ผู้อาวุโส ท่านคิดกระทำสิ่งใด”

ไต้ลู่กับเหยากงมองตั้งหมิงอย่างตระหนก

สีหน้าตั้งหมิงเคร่งขรึม “ฝ่าบาททรงถูกพิษ ‘พรากวิญญาน’ ไม่สามารถรักษาได้แล้ว พรุ่งนี้เป็นฮ่องเต้พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ ตอนนั้นฮ่องเฮาก็กลายเป็นไทเฮา!”

สีหน้าเขาเครียดขมึง “หากไทเฮาเป็นกลุ่มของคนชั่ว ผลที่จะเกิดขึ้นย่อมเลวร้ายจนคาดไม่ถึง ดังนั้นข้าต้องรีบไปพบนาง ยืนยันกันซึ่งหน้า สอบถามให้กระจ่าง หากนางมีข้อสงสัยแม้เพียงเศษเสี้ยว...”

ตั้งหมิงหรีสองตา เอ่ยขัดถ้อยขัดคำ “เพื่อแผ่นดินต้าซ่ง ตั้งหมิงถึงต่อสูจนตัวตายก็ต้องสังหารนางให้จงได้! ถึงตอนนั้นหน่วยดาวพิฆาตก็ต้องมอบให้พวกเจ้าแล้ว”

สีหน้าหลิวสุยเฟิงสะท้อนแว่นไหว เดินขึ้นหน้ามาหนึ่งก้าว “ผู้อาวุโส...”

ตั้งหมิงโบกมือเพื่อตัดบท “รัชทายาทโอบอ้อมอารี สุภาพอ่อนโยน แต่ไรมาเป็นมิตรต่อหน่วยดาวพิฆาตของเรา พวกเจ้าเพียงอธิบายความจริงให้รัชทายาทฟัง เชื่อว่ารัชทายาทไม่ยินกรานสืบสาวราวเรื่องกับทั้งหน่วยดาวพิฆาต”

พูดจบเขาก็หาได้ใส่ใจปฏิกิริยาตอบสนองของทุกคน หมุนตัวจากไปทันที

หลิวสุยเฟิงรีบติดตามตัดทวน “ไม่ได้! ในฐานะหนึ่งในสมาชิกของหน่วยดาวพิฆาต เหวินหวีไชนเลยยอมให้ผู้อาวุโสเสี่ยงอันตรายเพียงลำพัง ข้าตามท่านไป”

ไต้ลู่กับเหยากงก็รีบติดตามไป เอ่ยเป็นเสียงเดียวกัน “ข้าก็ไปด้วย!”

ตั้งหมิงชะงักฝีเท้าฉับพลัน สีหน้าเข้มขรึม หันกลับมาทวาดใส่ “หยุดอยู่ตรงนั้น! ตายเป็นเพื่อนข้ามันง่าย สืบทอดหน่วยดาวพิฆาต ดูแลปกป้อง

แผ่นดินต่ำชงต่อไปนั้นยาก! ข้าละความยากแสวงหาความง่าย พวกเจ้าคนหนุ่มสาวก็ไม่ยอมแบกรับภาระหนักหรือ”

หลิวฮุยฟังส่ายหน้าพลางเอ่ย “วาจาของผู้อาวุโสนี้ไม่ถูกต้อง ในเมื่อคือการละความยากแสวงหาความง่าย ไยไม่ลองให้ข้าไปด้วย หน่วยดาวพิฆาตยังมีบรรดาผู้อาวุโสดาวซุ่ยอยู่ ไม่ต้องกลัวไร้ผู้สืบทอด”

ไท่ลู่กับเหยากงเอ่ยเป็นเสียงเดียว “ถูกต้อง!”

ตั้งหมิงนึกเคือง ถลึงตาใส่พวกเขาแล้วกล่าว “เข้าไปเพียงลำพังยังพอมิเหตุผล! พวกเจ้าไปพร้อมข้า กลายเป็นหน่วยดาวพิฆาตก่อกบฏต่อราชสำนัก! ล้วนรุ่งอยู่ตรงนี้ให้ข้าทั้งหมด!”

ทั้งสามคนเห็นตั้งหมิงโมโหก็อดยืนนิ่งมิได้

ตั้งหมิงกวาดตามองพวกเขาแวบหนึ่งก่อนสาวเท้ายาวจากไป

เรือนหลังตำหนักผู้หนึ่ง เงินจงฮ่องเต๋ับรรทมบนแท่นบรรทม สี

พระพักตร์ดีขึ้นมาก ทว่ายังคงทรงสลบไสล

หลิวเอ๋อร์ในชุดคลุมหงส์ ไบหนักลับซัดเผือดไร้สีเลือด บัดนี้นั่งอย่างอ่อนแรงข้างแท่นบรรทม มองเงินจงฮ่องเต๋ด้วยความรักอันลึกซึ้ง เอ่ยวาจาแผ่วเบาเป็นระยะ

“ตั้งหมิงแห่งหน่วยดาวพิฆาต ขอเข้าเฝ้าหนึ่งหนึ่ง!” เวลานี้เสียงของตั้งหมิงดังแว่วมาจากด้านนอก

หลิวเอ๋อร์นั่งนิ่งอยู่อีกสักครู่ กระซิบบอกเงินจงฮ่องเต๋ที่ประทับบนแท่นบรรทม “เหิงหลาง ท่านรอข้า ข้าจะกลับมามีอย่างรวดเร็ว”

พูดจบนางก็ค่อยๆ ลุกขึ้น จัดกระซับเสื้อผ้าอาภรณ์ ยึดหลังตรงก่อนเดินออกไปภายนอก